

The book is owned by ฤๅ Noname

Typed to Word Document by ฤๅ Noname

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history

สำนักพิมพ์บรรณาการ

พล, นิก, กิมหงวน

เคยตีตายโหง

ป.อินทรปาลิต

เมื่ออาหารค่ำผ่านพ้นไปแล้ว ท่านผู้ใหญ่ทั้งสามพร้อมด้วยสี่สหาย และสี่นางก็ ออกมานั่งสนทนากันอยู่ในห้องโถงชั้นล่างของตัวตึกท่ามกลางแสงไฟช่อที่เพดานอันส่องสว่างไสว ราวกับกลางวัน

นาฬิกาเรือนใหญ่ในห้องโถงบอกเวลา 19.40 น.

ขณะที่ดร.ดิเรกกำลังคุยถึงเรื่องนักวิทยาศาสตร์อเมริกัน และรัสเซียกำลังแข่งขันที่จะเดินทางไปนอกโลก เจ้าแก้วก็พาชายหนุ่มในวัย 30 ปีคนหนึ่งเข้ามาในห้องโถงในท่าที่อันร้อนรน ทุกคนรู้จักชายหนุ่มผู้นี้มานานแล้ว เขาเป็นคนขับรถยนต์ของฝรั่งชาวเยอรมันคนหนึ่ง ซึ่งเข้าตึกใหญ่แบบโบราณเก่าคร่ำคร่าอยู่ในซอยข้างบ้าน “พัชรภรณ์” มาประมาณ 2 ปีเศษแล้ว ชายหนุ่มผู้นี้ชื่อหอม รักใคร่ชอบพอกับเจ้าแก้วมาก เคยเข้ามาเที่ยวในบ้าน “พัชรภรณ์” บ่อย ๆ เป็นผู้ที่สุภาพนอบน้อม และเจียมตัวนิสัยดีกว่เจ้าแก้วมาก

กิมหงวนแลเห็นนายหอมเขาก็กล่าวทักทันที

“ยังไฉนนายเหม็น หายหน้าไปหลายวันแล้ว”

นวลล่อจู้ยปากคุดามีของหล่อน

“แกชื่อหอมคะไม่ใช่เหม็น มีอย่างหรือคะ คนชื่อเหม็น”

เสี่ยหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“ทำไมจะไม่มี ก็นายทองเหม็นหัวหน้านักบวชชาวบ้านบางระจันยังไฉนละ”

นายหอมกับเจ้าแก้ว ต่างทรุดตัวลงนั่งเคียงคู่กันบนพรมปูเสื่อ ทุกคนรู้สึกว่ ใบน้าของนายหอมซัดเผือดผิดปกติ นัยน์ตาลอกแฉกเหมือนกับหวาดกลัวอะไรสักอย่างหนึ่ง นายหอมประนมมือไหว้ท่านผู้ใหญ่ และคณะพรรคสี่สหายอย่างนอบน้อมที่สุด ดร.ดิเรกกล่าว ขึ้นทันที

“ยูไม่สบายแน่หอม หน้ายูซีดเขียวอย่างนี้ ไปห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของไอ
เถอะ ไอจะช่วยตรวจรักษาให้ เราเพื่อนบ้านกันไม่ต้องเกรงใจหรอก”

คุณหญิงวาดหันมาพูดกับเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ เบา ๆ

“โถ – เหงือกภาพแตกพลั๊ก ๆ เชียวล่ะ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ สะอื้นโยง

“พูดเป็นบ้าไปได้คุณหญิง คนที่เหงือกพออกน่ะ หมายความว่าคนที่เข้าตริทูต
ใกล้จะตาย นี่นายหอมแก้งเดินมาบ้านเราได้”

นายหอมกลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้ง เขายิ้มให้คุณหญิงวาดแล้วกล่าวว่า

“กระผมไม่ได้ป่วยไข้ไม่สบายหรอกครับ แต่กระผมกำลังประสบเหตุการณ์ที่ทำ
ให้กระผมตื่นตื่นหวาดกลัวจนแทบจะเรียกว่าขวัญหนีดีฝ่อ กระผมอยู่บ้านนั้นไม่ได้แล้ว กระผม
จำเป็นต้องมาพึ่งบารมีท่าน ขอได้โปรดให้กระผมอยู่อาศัยในร่มไม้ชายคาของท่านสักสองสามวัน
เถอะครับ พอได้งานกระผมก็จะกราบเท้าลาไปทันที”

ทุกคนมองดูเขาอย่างสนใจ แล้วพลก็กล่าวถามคนขับรถฝรั่งอย่างเป็นทางการ

“มีอะไรเกิดขึ้นหรือนายหอม เล่าให้เราฟังซิ”

เจ้าแห้วร้องอุทานออกมาคำหนึ่งแล้วกลานเข้าไปนั่งข้างโซฟาซึ่งสี่สหาย และเจ้า
คุณปัจฉิม ๆ นั่งเรียงกันอยู่ เจ้าแห้วทอดขาท่านเจ้าคุณแน่นแล้วพยักหน้ากับนายหอม

“เล่าเถอะ กันตั้งสติได้แล้ว”

“อะไรกันวะ” เจ้าคุณปัจฉิม ๆ พูดเสียงหนัก ๆ พลังมองดูเจ้าแห้วซึ่งกำลังตัวสั่น
งันงก และทอดขาซ้ายของท่านแน่น “แกกลัวอะไรอ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วทำท่าขนพองสยองเกล้าแล้วพูดเสียงสั้นเครือ

“รับประทานเคาแดร์ก็กล้าครับ”

นั่นท้าวห้าวระกิกแล้วดูเจ้าแห้วด้วยเสียงห้าวระ

“แกจะบ้าหรือตาแห้ว เคาแดร์ก็กล้านะมันฉายอยู่ศาลาเฉลิมไทย”

เจ้าแห้วผินยิ้ม

“รับประทานถูกแล้วครับ แต่ว่าเดี๋ยวนี้มันหลุดออกมาจากจอหนังมาอละวาดที่
บ้านเจ้าหอมเขา รับประทานนายของเจ้าหอมกลายเป็นเคาแดร์ก็กล้าไปแล้วครับ”

ทุกคนหน้าตื่นไปตามกัน สายตาทั้งหมดต่างมองมาที่คนขับรถของนายโกเต็น
ชะเว็ล ชาวเยอรมันตะวันตก ซึ่งเข้ามาพึ่งพระบรมโพธิสมภารในประเทศไทย และประกอบอาชีพ
เช่นเดียวกับคร.ดิเรก คือเป็นหมอรักษาโรค แต่ไม่มีร้านประจำ เขารักษาอยู่ที่บ้าน และไม่มีใครจะมี
คนไข้ อยากรู้ก็ตาม นายโกเต็น หรือหมอโกเต็น ชะเว็ล ก็มีฐานะและความเป็นอยู่อย่างฝรั่งชั้นดี
สามารถเช่าบ้านอยู่เดือนละ 2,000 บาท มีบริเวณบ้านเกือบสองไร่แต่กรุงรังเหมือนป่า

“นายหอม” คุณหญิงกล่าวขึ้นเสียงหนัก ๆ “ที่เจ้าแห้วพูดนั้นเป็นความจริงหรือจ๊ะ”

“ครับผม เป็นความจริงขอรับ กระผมอยู่ในบ้านนายไม่ได้อีกแล้ว ขึ้นอยู่กระผม ต้องถูกนายหักคอ หรือสูบเลือดผมแน่ โอย – กระผม – กระผมกลัวเขินขี้ได้ว่านายของกระผมแกล้งเป็นผีดิบครับ แกมีพฤติกรรมเหมือนเคาแดร์ก็กล้าจริง ๆ”

สีนางซึ่งนั่งอยู่บนโซฟาด้านตรงกันข้ามกับสี่สหายต่างเลื่อนตัวมาเบียดเสียดกัน ประไพทอดพิ์สาวของหล่อนแน่นทำตาผลุบผลับเหมือนนกฮูก คุณหญิงวาดรีบลุกขึ้นจากเก้าอี้โน้มปราดเข้ามานั่งที่โซฟาระหว่างนั้นทากับประไพ

“ให้อ่านด้วยคนโว้ย เรื่องผีฟังแล้วมันเสียว ๆ อยากรชอบกล”

ดร.ดิเรกหัวเราะหึ ๆ เขามองคุณหมอนายหอมแล้วกล่าวถามอย่างเป็นทางการว่า “ยูรู” ได้อย่างไรว่านายของยูเป็นผีดิบ”

นายหอมถอนหายใจเอือกใหญ่

“ก็ผมเห็นพฤติกรรมของแกนี่ครับคุณหมอ”

ประไพพูดเสริมขึ้น

“เล่ารายละเอียดให้พวกเราฟังซิจ๊ะ”

นายหอมแสดงท่าขนพองสยองเกล้าเพราะหวาดกลัวนายจ้างของเขา หมอเยอรมัน ซึ่งนายหอมมั่นใจว่าเป็นผีดิบ หรือเคาแดร์ก็กล้าตัวที่สอง

“ผมสงสัยในความเป็นอยู่ของนายมาเป็นเวลานานแล้วครับ” นายหอมพูดเสียงสั้น ๆ “นายไม่เคยมีเพื่อนฝูง ไม่ชอบเที่ยวสังสรรค์กับใคร ชอบออกไปนอกบ้านในเวลากลางคืน ให้ผมขับรถไปจอดในที่ที่น้ำกลัวเป็นต้นว่าวัดคอน หรือป่าช้าจีน แล้วนายก็ลงจากรถเดินเข้าไปในที่ฝังศพตามซวงซุ่ยต่าง ๆ บางทีก็นั่งสูบบุหรี่อยู่เงียบ ๆ ตั้งชั่วโมง โดยมากเป็นคืนเดือนหงายครับ ผมเองนั่งรอนายอยู่ในรถขวัญหนีดีฝ่อตลอดเวลาแล้วนายก็กลับบ้าน นายเป็นคนพูดน้อยครับ นาน ๆ จึงจะพูดกับผมสักครั้ง ตอนกลางวันนายเงื่องหงอยมาก แต่ตอนกลางคืนคล่องแคล่วว่องไวที่บ้านนายตึกชั้นบนมีค้ำกวางแม่ไก่อาศัยอยู่หลายตัว กลางคืนบินกันพื้พื้ วันหนึ่งบ๊อยมันเอาไม้ไปฟาดค้ำกวางนายเห็นเข้าก็โกรธมากถึงกับเอาปืนไลยิง อ้ายโกต้องวิ่งหนีออกไปนอกบ้าน และหลบหน้าไปสองวัน นายรักค้ำกวางมากเชียวครับ นอกจากนี้นายยังเลี้ยงแมวดำไว้หลายตัว บางคืนนายหายไปจากบ้านตลอดคืน คนใช้ไม่มีใครทราบที่นายไปไหน รถก็ไม่ได้เอาไป นับวันนายก็ทำอะไรให้ผมสงสัยยิ่งขึ้น”

คุณหญิงวาดโบกมือห้ามนายหอม

“เดี๋ยว เดี๋ยว นายหอมอย่างเพิ่งเล่า อูย – ขนลุกชูไปหมดทั้งตัวแล้ว อ้า – เอาละเล่าต่อไปได้แล้ว ฮึย น่ากลัวจัง”

นายหอมมองดูคุณหญิงวาดแล้วยกมือไหว้ท่านอย่างนอบน้อม

“กระผมสาบานได้ครับว่ากระผมไม่ได้นำเรื่องเท็จมาเล่าให้ท่านฟังเลย นายของกระผมแกล้งเป็นผีดิบจริง ๆ ครับ เมื่อตอนย่ำค่ำนี้เองมีคนใช้คนหนึ่งมาหาแก คนใช้เป็นผู้หญิงฝรั่ง

ในวัยกลางคนครับ อายุไม่เกิน 40 ปี รูปร่างอ้วนใหญ่มารดแท้กซี่ จะป่วยเป็นอะไรกระผมไม่ทราบหรอกครับ ลงจากรถก็ขึ้นไปบนตึกแล้วรอดแท้กซี่ก็กลับไป”

“อ้อ น้ากลัวจัง” ประไพร้องขึ้นดัง ๆ

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ มองดูธิดาคนเล็กของท่านด้วยความหมั่นไส้

“กลัวอะไรวะ”

ประไพยิ้มแห้ง ๆ

“กลัวยายแหม่มคนนั้นค่ะ”

ท่านเจ้าคุณกลืนน้ำลายเอือก

“กลัวทำไม”

“ก็นายหอมแกว่าเป็นผีดิบนี่คะคุณพ่อ”

“ปู่โธ่” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เอ็ดตะโร “แก่นั่งฟังอยู่เป็นนานไม่รู้เรื่องเลย ผีดิบนี่คาหมอเจ้าของบ้านซึ่งเป็นนายของนายหอม ยายแหม่มแก็เป็นคนไข้มาหาหมอ”

“อ้อ” ประไพพูดยานคาง “ยังงั้นหรือคะ ไพก็ไมทราบนี่ว่ายายแหม่มคนนั้นเป็นผีดิบเสียอีก” แล้วหล่อนก็หันมายิ้มให้คนขับรถของหมอโกเตน “เล่าต่อไปเถอะจะนายหอมเรื่องนี้ตื่นเต้นหวาดเสียวมาก แล้วยังไงจะ”

นายหอมว่า “แหม่มคนนั้นหายเข้าไปในห้องตรวจโรคในราว 10 นาทีเห็นจะได้ครับ ตอนนั้นผมนั่งอยู่บนม้าหินที่สนามข้างตึกห่างจากห้องตรวจโรคราวห้าหกเมตรเท่านั้น ผมได้ยินเสียงปลุกปล้ำกัน แล้วยังได้ยินเสียงยายแหม่มร้องทั้ง ๆ ที่ถูกอุดปาก”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ถามขึ้นทันที

“ร้องว่ายังไงนายหอม”

“ร้องให้ช่วยเป็นภาษาอังกฤษขอรับ เฮลปี เฮลปี แล้วยังก็เงียบไปครับ”

“อู๋ตาย” นवलตออุทาน และยกมือขวาปิดปาก “หมอคงทำร้ายผู้หญิงคนนั้นที่เป็นคนไข้ของแก็”

นายหอมว่า “ไม่ใช่ทำร้ายครับ แก็ฆ่าเลยครับคุณนवल”

“ฮ้า” หลายต่อหลายคนร้องขึ้นพร้อม ๆ กันราวกับนัดกันไว้

“เป็นความจริงครับ เสียงของแหม่มคนนั้นเงียบหายไป ผมรีบลุกขึ้น และมั่นใจว่านายของผมต้องทำร้ายคนไข้แน่ ๆ แต่จะด้วยเหตุผลอะไรผมไม่อาจจะทราบได้ ผมตัดสินใจไปช่วยแหม่มคนนั้น ถึงแม้หมอเป็นนายจ้างของผม ผมก็จะไม่ยอมให้แก็ทำร้ายผู้หญิง ผมวิ่งขึ้นไปทางหน้าตึกครับ บุกเข้าไปในห้องสมุดซึ่งติดกับห้องตรวจ และรักษาโรค ขณะนั้นเงียบเสียงแล้ว ผมแอบมองดูที่รูกุญแจประตูระหว่างห้องสมุดกับห้องตรวจโรค โอ๊ย ผมสาบานได้ครับว่าผมไม่ได้กล่าวเท็จเลย ผมแลเห็น ผมแลเห็น

ทุกคนหน้าตื่นไปตามกัน นิกรพุดเสริมขึ้นเบา ๆ

“ยายแหม่มกำลังบีบคอกหมอ”

นายหอมสะอื้นเล็กน้อย

“มันตรงกันข้ามนะซีครับ นายกำลังบีบคอกคนไข้ของแก หน้าตาของนาย เหมือนกับยักษ์มาร นัยน์ตาโปนถลน มีเขี้ยวอกโง้งออกมาออกปากด้วยครับ”

เสี่ยหงวนหัวเราะชอบใจ

“เอ – ตัวเดียวกับที่เฉลิมไทยแล้วกระมัง”

“ไม่ใช่ครับ” นายหอมปฏิเสธ “นายของผมหน้าตาเหมือนผีไม่มีผิด แกใช้มือทั้งสองบีบคอกยายแหม่มอ้วนคนนั้นจนขาดใจตาย ยายแหม่มนั่งอยู่บนเตียงตรวจโรคครับ ก่อนจะสิ้นใจตายยกมือไหว้ว่าอากาศน่าสงสาร ผมจะพึงประตุเข้าไปช่วยก็ไม่กล้า มันเหมือนกับมีใครคนหนึ่งกระซิบบอกผมว่าเป็นผีไม่ใช่คน คือเป็นผีดิบนั่นเอง”

เสี่ยหงวนหันมาถามนิกร

“ผีดิบมันเป็นยังไงวะอ้ายกร”

นิกรอมยิ้ม

“เชอจริง ผีที่ตายแล้วไม่ได้เผาไหม้และผีดิบ ถ้าเผาแล้วเขาเรียกผีสุก ถ้ากำลังเผา ยังไหม้ไม่หมดเขาเรียกว่าผีสุก ๆ ดิบ ๆ”

“พอแล้ว” คุณหญิงวาดตวาดลั่น “อย่าพูดมากโว้ย อากำลังตื่นตื่นอยากรู้เรื่องหมอเยอรมันคนนั้น” พุดจบท่านก็หันมาทางนายหอม “แล้วยังไงละนายหอม”

นายหอมถอนหายใจอีกครั้งหนึ่ง

“ผมได้แต่เฝ้ามองคูอยู่ที่รูกุญแจประตูนั้นครับ กลัวก็กลัว อยากรู้ก็อยากรู้ โอย – คุณหญิงครับ นายแกจับศพลงนอนราบบนเตียงตรวจโรค แล้วแกก็ก้มลงกัดหัวไหล่ข้างขวาของศพเลือดไหลทะลัก ถ้าผมกล่าวเท็จละก็ขอให้ผมมีอันเป็นตายไปภายในสามวันเจ็ดวันนี้เถอะครับ ผมได้เห็นเหตุการณ์นั้นกับตาจริง ๆ นายแกดูเลือดจากแผลที่หัวไหล่ยายแหม่มนั้น คุณได้สักครู่ก็เงยหน้าขึ้นแสดงท่าทางว่าเอรีดอรอย ปากแกแดงเลือดด้วยเลือดคนไข้ผู้เคราะห์ร้าย แกก้มลงดูเพียงสามสี่ครั้งศพนั้นก็ขาวซีดไปหมดทั้งตัวครับ”

สี่นางหน้าซีดเผือดไปตามกัน คุณหญิงวาดอ้าปากหาว เจ้าแห้วกอดขาเจ้าคุณปัจจนึก ๆ แน่น ดร.ดิเรกแสดงสีหน้าเหมือนกับว่าเขาไม่เชื่อถ้อยคำพูดของนายหอม

“เล่าต่อไปนายหอม ตอนนี้กำลังตื่นตื่นหวาดเสียวมาก”

นายหอมว่า “ผมกลัวจนแทบจะเป็นลมเชียวครับ ผมได้รู้ความจริงแล้วว่า นายเป็นผีดิบหรือเคาแดร์ก็กล้าแน่นอนจนถึงได้กินเลือดมนุษย์ ผมพยายามทำให้ให้เข้มแข็งเฝ้าดูต่อไป ผมแลเห็นนายอุ้มศพผู้หญิงคนนั้นลงบันไดไปห้องใต้ดินครับ นายมีริ้วแรงผิคมมนุษย์ ผู้หญิงแหม่มคนนั้นทั้งอ้วนทั้งใหญ่ นายอุ้มไปอย่างสบายเหมือนกับไม่ได้ออกแรงเลย ผมรีบเผ่นออกจาก

ห้องสมุด และกลับไปโรงรถ นั่งคิดอยู่จนพลบค่ำ ก็ตัดสินใจเก็บเสื้อผ้าลงกระเป๋าแล้วหนีมาหา
เจ้าแก้วเขาเพื่อจะขออาศัยอยู่กับท่านชั่วคราวเวลาหนึ่ง จนกว่าผมจะหางานใหม่ได้ แต่ก็ไม่กี่วัน
หรอกครับ เพราะรถประจำทางผมก็ขับได้”

“เดี๋ยวนายหอม” ดร.ดิเรกขัดขึ้น “ห้องใต้ดินในห้องตรวจรักษาโรคนายเธอนะ
เธอเคยลงไปหรือเปล่า”

“เคยครับคุณหมอ นายเคยใช้ผมให้ช่วยแบกหีบยาลงไปเก็บ”

“ห้องใต้ดินมีสภาพเป็นอย่างไร และมีอะไรบ้าง”

นายหอมนั่งคิด

“กว้างในราวครึ่งห้องโถงนี้แหละครับ ผนังเป็นคอนกรีตทั้งสี่ด้าน นายแกลสร้าง
เมื่อเข้ามาเช่าอยู่แล้ว ภายในห้องใต้ดินมีตู้เย็นสำหรับเก็บยาหนึ่งตู้ครับ แล้วมีเครื่องใช้ไฟฟ้า มีตู้
ขนาดใหญ่คล้ายเตาอบ ซึ่งผมไม่ทราบว่าเป็นอะไร นอกจากนี้ก็มีถังบรรจุน้ำ, เขากวาง, สัมภาระ
อื่น ๆ ซึ่งค่อนข้างจะรกรุงครับ”

ดร.ดิเรกหันมาพูดกับพลอย่างเป็นงานเป็นการ

“เรื่องที่นายหอมเล่าให้เราฟัง ไม่ใช่เรื่องเหลวไหลหรือเพื่อน หมอเยอรมันคนนี่
เป็นศัลยแพทย์ หรือเขาแค่รักคู่ค้าคนที่สอง กันเชื่อว่าในห้องใต้ดินของเขาจะมีเตาไฟฟ้าขนาด
ใหญ่ที่ใช้ไฟแรงสูง ป่านนี้ผู้หญิงหม่อมคนนั้นคงถูกเผาไหม้เป็นขุยผงไปแล้ว และผู้หญิงคนนี่
ไม่ใช่เหยื่อคนแรก มีคนที่เชื่อถือได้เคยเล่าให้กันฟังว่า สุภาพสตรีคนหนึ่งมาหาหมอชาว
ต่างประเทศในซอยข้างบ้านเราแล้วหายสาบสูญไปจนทุกวันนี้ เจ้าหมอเยอรมันคนนี้เป็นศัลย
แพทย์แน่นอน”

“ใช่แน่ ๆ ครับ” นายหอมพูดอย่างมั่นใจ “นายของผมเคร่งขรึมไม่พูดจากับใคร
เลย ชอบหมกตัวอยู่แต่ในห้อง กลางวันไม่ค่อยออกไปนอกบ้าน ตอนกลางคืนมักจะหายไปจาก
บ้านโดยไม่มีใครทราบ หรือมีละนั้นก็ให้ผมขับรถพาไปตามป่าช้าต่าง ๆ ป่าช้าฝรั่งบ้าง ป่าช้าจีน
บ้าง ตามที่ผมเรียนให้ทราบแล้ว”

คุณหญิงวาดยกมือตบอก

“ตายแน่ฉัน ไม่ช้าหมอคนนี้ก็คงจะเข้ามาในบ้านเราดูศพพวกเรากิน”

กิมหงวนพูดด้วยเสียงหัวเราะ

“แต่เลือดผมมีสี่บาทแคงไม่กินหรอกครับ ชินกินเข้าไป แกก็ต้องลึดยาให้ตัวเอง
ทุกวันเหมือนอย่างผมให้ดิเรกมันลึดยาให้”

เจ้าคุณป๋างนี่ก็ ๆ กล่าวถามคนขับรถของนายไคเตน

“นอกจากเธอคนในบ้านรู้เรื่องนี้หรือเปล่า”

“เปล่าขอรับ กระผมไม่กล้าเล่าให้ใครฟังทั้งนั้น และกระผมจะไม่ยอมหวนกลับไปที่บ้านนายอีก กุญแจรถผมก็เอาไว้ที่รถแล้ว เงินเดือนก็เพิ่งรับเมื่อวานนี้ เป็นอันว่าผมกับนายจะไม่มีวันพบกันอีกแล้ว”

คณะพรรคสี่สหายกับท่านผู้ใหญ่ และสิ่งต่างผลัดกันซักถามเรื่องราวที่เกี่ยวกับนายโกเคน หรือหมอโกเคนจากนายหอมอีกมากมาย ซึ่งนายหอมก็เล่าให้ฟังเท่าที่เขารู้ ทุกคนต่างเชื่อว่าเรื่องที่นายหอมเล่าให้ฟังนี้เป็นความจริง ต่างพากันวิพากษ์วิจารณ์ด้วยความตื่นเต้นประหลาดใจยิ่ง

คุณหญิงวาดกล่าวกับนายหอมว่า

“พักอยู่กับฉันเถอะนายหอม พักอยู่ที่ห้องอ้ายแก้วก็แล้วกัน อย่ากลับไปบ้านนายของเธอเป็นอันขาด เขาเป็นผีเขาต้องรู้แล้วว่าเธอรู้ความลับของเขา ถ้าเธอกลับไปบ้านนั้นเขาต้องฆ่าเธอ และกินเลือดเธอ อยู่บ้านฉันคงปลอดภัย”

นายหอมซาบซึ้งใจเหลือที่จะกล่าว เขาก็ลงกราบคุณหญิงวาดแสดงความเคารพอย่างสูงสุด

“เป็นพระเดชพระคุณหาที่สุดมิได้เชียวครับ กระผมจะไม่ลืมความกรุณาของท่านเลย กระผมขออาศัยอยู่ชั่วคราวเวลาหนึ่งเท่านั้นแหละครับ กระผมจะพยายามวิ่งเต้นหางานทำโดยเร็วที่สุด”

นิกรว่า “ไม่ต้องวิ่ง และต้องเดินให้เหนื่อยหรือนายหอม พรุ่งนี้เอานามบัตรของฉันไปให้ผู้จัดการบริษัทรถประจำทางของฉัน แล้วเธอจะได้เข้าทำงานเป็นคนขับรถของฉันทันที”

นายหอมลืมหูลืมตาโพล่ง

“โอ – เจ้านายกรุณาผมถึงเพียงนี้เชียวหรือครับ เป็นบุญของผมเหลือเกิน”

กิมหงวนว่า “หรืออยากจะไปลากซุงเล่นแก๊งก็ไปทำงานเป็นกรรมกร โรงเลื่อยฉันก็ได้”

นายหอมยิ้มแห้ง ๆ

“กรุณาให้ผมขับรถดีกว่าครับ”

พล พัชรภรณ์ ยกมือขวาตบปานายแพทย์หนุ่มเบา ๆ แล้วพูดกับดร.ดิเรกอย่างเป็นทางการ

“เราต้องพิสูจน์ความจริงในเรื่องนี้ให้ได้ ที่กันพูดอย่างนี้จะไม่ได้หมายความว่าฉันไม่เชื่อนายหอม แต่ฉันอยากเห็นหลังจากของหมอเยอรมันคนนี้” แล้วพลก็ยิ้มให้นายหอม “นายของเธอชื่ออะไรนะ”

“มิสเตอร์โกเคน ชะเว็ค ครับ”

พลว่า “ฉันเคยไปเดินเล่นในซอยแลเห็นป้ายทองเหลืองหน้าประตูนั้นแล้ว ไม่เห็นบอกว่าเป็นหมอ หรือมีปริญญาแพทย์อยู่ข้างหลังชื่อ”

ดร.ดิเรกพูดเสริมขึ้น

“อาจจะเป็นแคว็กไม่ใช่หมอ มีความรู้ชนิด ๆ หน่อย ๆ รู้จักใช้ยาฉีดทำบาดแผลบ้าง ก็ตั้งตัวเป็นหมอ”

“ถ้ายังงั้นก็หมอเถื่อนนะซีโว้ย” เลียหงวนพูดขึ้นดัง ๆ

“ออไรน์ ออไรน์ ในกรุงเทพ ๆ มีหมอเถื่อนถมเถไปบางคนเป็นเพียงพยาบาลก็ตั้งตัวเป็นหมอแล้ว ซึ่งพยาบาลกับหมอนั้นมันคนละเรื่อง คนไทยเราโง่เขลามาก ก่อนจะให้แพทย์คนใดรักษาก็ควรแน่ใจเสียก่อนว่า แพทย์คนนั้นเป็นแพทย์ปริญญาจริง ๆ และมีใบอนุญาตประกอบโรคศิลป์ ชีวิตย่อมมีค่าและมีความหมายยิ่ง การรักษาตัวเองด้วยการซื้อยามากินโดยวินิจฉัยโรคเอาเอง และสั่งยาเอาเอง อาจทำให้เป็นอันตรายได้ โดยเฉพาะยาที่โฆษณากันกรีกโครมนั้นแหละ ควรสังวรไว้ ยาที่เรากินก็ต้องเป็นยาที่แพทย์สั่ง และแพทย์ที่รักษาเราก็ต้องเป็นแพทย์ปริญญาไม่ใช่แคว็ก”

พลเปลี่ยนสายตามาที่เลียหงวน

“อ้ายเลีย คินนี่บุกเข้าไปในบ้านมิสเตอร์โกเตนเถอะวะ”

กิมหงวนทำหน้าชอบกล

“แล้วกัน อยู่ดี ๆ ทำไมรันทาที่ละ ดีไม่ดินายโกเตนก็จะจับเราสูบเลือดกินเสียเท่านั้น เมื่อรู้แล้วว่าอิตานั้นเป็นเคาแคว็กกล้าก็อย่าไปยุ่งกับเขา ฝอยู่ส่วนผี คนอยู่ส่วนคน กันไม่ใคร่ชอบยุ่งกับผีหรอก”

นิกรพูดเสริมขึ้นทันที

“กันก็เหมือนกันวะ เรื่องผีกันอยากจะห่างไกลร้อยโยชน์พันโยชน์ แม้แต่ชื่อของมันก็ไม่อยากจะเอ่ยถึง ฮี้ย ขนลุกไว้ย น่าสะอิดสะเอียน ของที่ควรจะกินมีถมเถไปไม่กิน ดันกินเลือดมนุษย์ เหม็นคาวตายहां”

พลหัวเราะหึ ๆ

“เป็นอันว่าแก่กับอ้ายหงวนสังกัดบริษัทตาแหกเหมือนกันทั้งสองคน”

“เปล่า ไม่ใช่ตาแหก แต่มันกลัวไว้ย” นิกรเถียง

พลยกมือเขกศีรษะนิกรค่อนข้างแรง แล้วหันมาปรึกษากับดร.ดิเรก

“แก่กับกันมาร่วมมือกันเถอะเพื่อน คินนี่บุกเข้าไปในบ้านนายโกเตน คินนี่บุกเข้าไปในบ้านนายโกเตน เพื่อดูพฤติกรรมหลังจากของชาวเยอรมันผู้นี้ และกันอยากจะลงไปห้องใต้ดินค้นหาศพเหม้มคนนั้น ถ้าอย่างใดเราจะได้เรียกตำรวจมาจัดการเสีย เพราะถ้าขึ้นปล่อยไว้นายโกเตนก็จะฆ่าคนอื่นอีกหลายคน”

“ออไรน์ กันยินดีร่วมมือด้วย กันกำลังสงสัยว่านายโกเตนอาจจะเป็นโรคจิตชนิดหนึ่ง เมื่อมีอาการเกิดขึ้นอย่างรุนแรงก็เกิดฆ่าคน และดูเลือดคนซึ่งกระทำไปด้วยจิตไร้สำนึก และ

การกระทำเช่นนี้ก็เข้าอยู่ในจำพวกฝึคิดิบบแบบเคาแตรีกคล่านั้นแหละ เราจะต้องพิสูจน์ความจริงในเรื่องนี้ให้ได้”

คุณหญิงวาดเอ็ดตะโรลั่น

“แกสองคนจะบ้าหรือยังไงวะ อยู่ดี ๆ ไม่ว่าดีหาเรื่องตาย ก็เมื่อมันเป็นผีรู้อยู่แล้วจะไปยุ่งกับมันทำไม พ่อหงวนมันพูดถูกแล้ว ผีก็ส่วนผี คนก็ส่วนคน”

พลยิ้มให้คุณหญิงวาด

“ปล่อยผมกับดิเรกเถอะครับ ถึงแม้ว่านายโกเตนเป็นเคาแตรีกคล่าแก่ก็ทำไมผมไม่ได้ ผิดนักก็สู้กันยับ ผมเคยเห็นตัวแกแล้ว รูปร่างแก่ก็ขนาดอายหงวนเท่านั้น ผมพอสู้ได้”

“แกมันอวดคือนี่ ฝิ่นะสู่มันไหวรี อย่าหาเรื่องให้แม่ไม่สบายใจหน่อยเลยวะ”

พลว่า “อย่างไรก็ตามครับคุณแม่ คินนี้ผมกับดิเรกจะบุกเข้าไปในบ้านมิสเตอร์โกเตนให้ได้”

“เออ ตามใจแกเถอะ ให้ฝิ่นหักคอตายเสียรู้แล้วรู้รอดทั้งสองคน” แล้วคุณหญิงวาดก็กล่าวกับสินาง “ไป – ขึ้นไปข้างบนเถอะ”

นั่นทายิ้มให้ท่าน

“คุณอาขึ้นไปก่อนซีคะ”

“ไม่เอา ฉันกลัวผี กำลังคุยเรื่องผีหยก ๆ ใครจะกล้าขึ้นไปคนเดียว”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครั้นเครง เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กล่าวสัพยอกศรีภรรยา

ของท่าน

“แกจวนจะเข้าโลงแล้วยังจะกลัวผีอีก”

คุณหญิงวาดค้อนปะหลับปะเหลือก

“ก็มันกลัวนี่นะพิลึกคนจริงเชียว ถือว่าหัวล้านผีไม่กล้าหลอกคนอื่นเขากล้าก็

ว่าเขา”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ทำหน้าชอบกล หันมาถามเจ้าคุณปัจจนิก ฯ เขา ฯ

“คนหัวล้านผีไม่หลอกจริง ๆ หรือครับ”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ ยิ้มเจื่อน ๆ

“ไม่รู้ ผมก็เพิ่งได้ยินวันนี้แหละ”

เจ้าแห้วงเขหน้าจิ้นมองดูเจ้าคุณปัจจนิก ฯ แล้วพูดเสริมจิ้น

“รับประทานเป็นความจริงครับ ผู้ที่ศีรษะล้านเป็นคนที่มื่อสรรพณ์เวทย์ในตัว รับประทานฝิ่นไม่กล้าหลอกหรือครับ”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ มองดูหน้าพลกับนายแพทย์หนุ่มแล้วชูมือขวาจิ้น

“คินนี้อาไปด้วยคนไวย”

ดร.ดิเรกเกือบจะหัวเราะออกมามาด้ง ๆ

“เอาซีครับ คุณพ่อไปด้วยก็คงจะทำให้ผมกับอ้ายพลอุ่นใจขึ้น ผิดกับฝรั่งมันเห็นคุณพ่อมันก็เผ่นเท่านั้น”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“เอ – โง่มานาน ไว้เรา เพิ่งรู้จากคุณหญิงวันนี้เองว่าคนหัวล้านผีไม่หลอกชอบกล”

คุณหญิงวาดกับสีนางหัวเราะคิกคักไปตามกัน คุณหญิงกล่าวกับสีนางด้วยเสียงบังกั๊วว่า

“เรื่องผีเรื่องสาถออย่ามาคุยกับเขาเลย ขึ้นไปข้างบนเล่นไฟกันดีกว่า”

ประไพเอียงคอมยิ้ม

“ขาดไปหนึ่งขาละ”

“ก็เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ยังไงเล่า ไปเถอะ” แล้วท่านก็มองดูเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ “ไปข้างบนเถอะจะอย่าว่านวยกับเขาเลย”

แล้วคุณหญิงวาดกับสีนางก็ลุกขึ้นจากโซฟาพากันเดินขึ้นบันไดไปชั้นบน เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ บ่นพึมพำที่ถูกบังคับให้เล่นไฟส่องแทบไม่เว้นแต่ละวัน ได้เสียกันไม่กี่บาท เพราะเล่นกันเพียงปีละ 10 บาทเท่านั้น ท่านจำใจลุกขึ้นตามพวกนักเลงไฟไป ปล่อยให้สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ สัมภาษณ์นายหอมเกี่ยวกับนายโกเตน ตอนแรกนายหอมได้คัดค้านในเรื่องที่คร.ดิเรกกับพลและเจ้าคุณปัจจนิก ๆ จะลอบเข้าไปในบ้านมิสเตอร์โกเตน เพราะเกรงว่าจะถูกนายโกเตนฆ่าตาย แต่เมื่อพลยืนยันว่าทุกคนสามารถที่จะคุ้มครองตัวเองได้ นายหอมก็ต้องเออออห่อหมกด้วย เขาช่วยแนะทางหนีทีไล่ให้บอกให้ทราบว่าห้องนอนของนายโกเตนอยู่ห้องไหน

กิมหงวนนึกคึกคักขึ้นมา ก็กล่าวกับพลว่า

“อ้าวไปด้วยคน ไว้พล”

พลมองดูหน้าอ้ายเสียอย่างขบขัน

“หายกลัวแล้วหรือ”

“อือ – หายแล้ว แกก็รู้ดีแล้วว่าคนอย่างกันมักไม่มีใครจะสมประกอบเหมือนคนอื่นเขา บทจะกลัวมันก็กลัวเป็นบ้า บทจะกล้าขึ้นมาอย่างว่าแต่ผีเลย ต่อให้พ่อผี และปู่ผีกันก็ไม่กลัวกันอยากรู้เบื้องหลังของหมอโกเตนมาก เพียงแต่บ้านของแกทีบ ๆ เหมือนปราสาทร้าง บริเวณบ้านก็มีแต่จามจุรีขึ้นครึมไปหมด ตึกหลังนั้นคงสร้างมาหลายสิบปีแล้ว”

นิกรพูดเสริมขึ้นทันที

“กันไปด้วยไว้ เมื่ออ้ายหงวนมันไม่กลัวกันก็ไม่กลัว นาน ๆ ผจญกับผีที่สนุกดีเหมือนกัน”

พลมองดูกิมหงวนกับนิกรอย่างขบขัน

“เอาแน่นะไม่ใช่พูดเล่น”

“เออ” นิกรพุดเกือบเป็นเสียงตะโกน

“ดีแล้ว สองยามตรงพวกเราจะเล็ดลอดเข้าไปในบ้านหอมโกเตน ธรรมดามนุษย์ ผิดิบกลางคืนไม่นอนหรือ ถ้าโกเตนหายไปจากบ้าน แกออาจจะไปล่อลวงเอาเหยื่อมาสังหารที่บ้านแกก็ได้”

เจ้าแห้วพุดเสริมขึ้นทันที

“รับประทานเรื่องนี้ผมขอตัวไม่เกี่ยวข้องกับฉันนะครับ” แล้วเจ้าแห้วก็ทำท่าขุ่นลุก ขนพอง “ปรีอวี่ ฟังเจ้าหอมเล่ารับประทานก็ขวัญหนีดีฝ่อแล้ว”

“เออ – แกไม่ต้องไปกับเราหรือ” พลพุดเสียงหัวเราะ “ฉันรู้ว่าแกกลัวผีที่สุดใน โลก แกพานายหอมไปพักผ่อนที่ห้องแกเถอะ กระเป๋าเสื้อผ้าเขาอยู่ที่ไหนล่ะ”

“รับประทานอยู่ที่บันไดหน้าตึกครับ”

พลหันมาทางนายหอม

“กินข้าวมาหรือยังนายหอม”

“ยังครับ”

“แท้จริง ตั้งสองทุ่มกว่าแล้วยังไม่ได้กินข้าว นี่ถ้าเธอเป็นอัยกรก็คงเป็นลมตาย แล้ว เฮีย – อัยแห้วพานายหอมไปที่โรงครัวไว้ บอกยายอิมช่วยจัดหาข้าวให้นายหอมกินไป – พาไปเถอะ”

เจ้าแห้วพยักหน้ากับนายหอม ทั้งสองต่างลุกขึ้นพากันเดินออกไปทางหน้าตึก สีสหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่างปรึกษารือกันต่อไปในเรื่องที่จะบุกเข้าไปในบ้านเคาแตรักคู่ล่า ตอนตึกวันนี้

ตึกสงัดคืนวันนั้นเอง

ห้องฟ้ามีดครีมหาทำเหมือนฝนจะตก เวลาประมาณสองยามเศษ สีสหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ พากันออกจากบ้าน “พัชรารณ” ทางประตูเล็กกริมรั้วบ้านซึ่งอยู่ในซอย ทุกคนแต่งกายในชุดสีที่กลืนกับความมืด มีปืนพกติดตัวกันมาคนละกระบอกสำหรับใช้ป้องกันตัวในยามลับซัน

เมื่อออกมานอกรั้วบ้าน พลก็ปิดประตูใส่กุญแจเรียบร้อย แสงไฟฟ้าในซอยส่องสว่างสลัวลาง อาเสี่ยแลเห็นเจ้าคุณสวมหมวกเก็บเปียก็พุดขึ้นดัง ๆ

“อ้าว – ใส่หมวกทำไมล่ะครับคุณอา”

“ตึก ๆ น้ำค้างมันลงมาก ใส่เสี่ยหน่อยกันเป็นหวัด”

“แล้วกัน” อาเสี่ยอุทาน “คุณอาใส่หมวกฝัมนก็ไม่วุ่นอะไรครับ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ นึกขึ้นได้ว่า คุณหญิงวาดเขียนว่า ฝัไม่หลอกคนหัวล้าน ท่าน
รีบถอดหมวกเก็บส่งให้นิกรทันที แสงไฟฟ้าที่เสาริมถนนชอยส่องต้องศีรษะท่านเป็นมันแผ่ลึบ

“อ้อ – แกลใส่เดอะวะกร”

นิกรยกหมวกเก็บขึ้นสวมศีรษะ แต่ศีรษะเขาเล็กกว่าศีรษะเจ้าคุณปัจจนิก ๆ มาก
หมวกเก็บจึงผลุบลงไปปิดหน้าเขา นายจอมทะเล้นรีบถอดออกแล้วเอ็ดตะโรลั่น

“ไอ้โฮ หัวคุณพ่อโตเท่าตุ่มน้ำผมใส่ไม่ได้หรอกครับ”

เจ้าคุณหัวเราะหึ ๆ

“ใส่ไม่ได้ก็โยนมันทิ้งไว้ข้างประตูนี้แหละ”

นิกรโยนหมวกทิ้งทันที ต่อจากนั้นสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็พากันเดินเข้าไป
ในชอยนั้นท่ามกลางความสงบเงียบปราศจากผู้คนสัญจรไปมา ลึกเข้าไปในชอยประมาณร้อยเมตร
ก็ถึงบ้านมิสเตอร์โกเตน ชะเว็ค หรือเคาแดร์ก็กล้าตัวที่สอง

ทั้ง 5 คนมาหยุดยืนริมรั้วบ้าน ซึ่งเป็นรั้วลวดตาข่ายเหล็กเฉพาะด้านหน้า ส่วน
ด้านหลัง และด้านหลังเป็นลวดหนามปลูกพุ่มเรือหงส์ ต่างคนต่างมองเข้าไปในบ้าน ตัวตึกสองชั้น
แบบโบราณเกากร้าคร้าแลทะมึน มีแสงไฟสลัวกลางเต็มทณ ภายในบ้านเงียบกริบปราศจากสรรพ
สำเนียงใด ๆ

นิกรกระซิบกับเสี่ยหงวน

“ดูมันครึ้ม ๆ น่ากลัวจังวะ”

“นั่นนะซี ชักปอดเสียแล้ว อีตาฝรั่งเจ้าของบ้านนี่แกลเป็นผีดิบแน่นะ”

“ไม่รู้วะ แกลอาจเป็นผีดิบหรือผีสุก ๆ ดิบ ๆ ก็ได้ อ้อ – พวกเราใครเป็นหัวหน้าไว้
คุณพ่อหรืออ้ายพล”

พลหัวเราะหึ ๆ

“กันเอง เดินเข้าไปในละมေးเล็ก ๆ ข้างบ้านนี้แหละ แล้วมุดรั้วเข้าไปในทาง
ด้านหลังบ้าน ปีนรั้วเข้าไปทางหลังบ้านไม่สู้จะปลอดภัย นายโกเตนเห็นเราเข้าจะเล่นงานเราด้วย
ปืนพกแล้วก็เคราะห์หามยามร้าย ตำรวจสายตรวจมาเจอเข้าขณะที่เรากำลังปีนบ้านเขาเราจะถูกจับ
ฐานบุกรุก คิดตะรางไปตามกัน”

“ชะ ชะ” เสี่ยหงวนอุทาน “บุกรุกเข้าไปในบ้านหน่อยเดียวคิดตะรางด้วยรี”

พลว่า “ก็กฎหมายอาญาเขามีไว้อย่างนั้นนี่หว่า”

ค้ำควาแม่ไก่ตัวหนึ่งบินผ่านหน้าคณะพรรคสี่สหายไปในระยะใกล้ชิดจนกระทั่ง
ได้ยินเสียงปีกของมันดังฟื๊ฟฟื๊บ นิกรขนลุกชู เขายกมือเกาะแขนพลไว้แล้วพูดเสียงเครือ

“อายังงี้ดีไหมพล”

“อายังไงอีกล่ะ” พลถามเสียงคุ ๆ

“กันจะกลับไปรอฟังข่าวเรื่องนี้ที่บ้าน แกสามคนกับคุณพ่อบุกเข้าไปในบ้านนี้
ก็แล้วกัน”

พลอดหัวเราะไม่ได้

“อย่าชี้ขาดนักเลาะอายกร ผิดิบแบบเคาแดร์ก็กล้าถึงจะคร่ำอย่างไรก็ไม่น่า
กลัวเหมือนผีที่มีแต่วิญญาณมาหลอกหลอนเรา ทำใจดี ๆ นะ อย่าแกล้งทำเป็นคนชี้ขาดหน่อย
เลาะ”

“ไม่ได้แกล้ง กันกลัวจริง ๆ” นิกรพูดเสียงละห้อยนางสงสาร

พลอดมือนิกรพาเดินบุกเข้าไปในละเมาะข้างบ้านเคาแดร์ก็กล้า เสียหวงกับคร.
ดิเรก และท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๑ ตามเข้าไปด้วย บริเวณนั้นเป็นที่ดินว่างเปล่าของข้าราชการบำนาญ
คนหนึ่งซึ่งทิ้งไว้กร้างว่างเปล่ามานานแล้ว เต็มไปด้วยผกากรอง ต้นข่อย หญ้าคา และต้นไม้
ล้มลุกขึ้นระเกะระกะ รั้วบ้านหมอโกเตนเป็นรั้วลวดหนามปลูกต้นพุระหงหรือพุเรือหงส์ บางตอน
ก็มองทะลุประตูโปร่งเข้าไปในบ้าน ตัวตึกหลังใหญ่วังเวงมีครี้อย่างไรชอบกล มันเหมือนกับบ้าน
ร้าง ทุกคนอ้อมมาทางหลังเขตบ้านของหมอโกเตน แล้วพากันมุดลวดหนามเข้าไป

นิกรได้ยื่นเสียงกิมหงวนว่าคาถาพิมพ์บา ๆ ก็ย่องเข้ามาขึ้นข้าง ๆ แล้วตะแคง
หูฟัง

“นะแผ่น โม่แผ่น พุทแผ่น ธาแผ่น ยะแผ่น”

นิกรอดหัวเราะไม่ได้

“แผ่นนะผีหรือเราแผ่นไวย”

เสียงหวนตอบเสียงคุ ๆ

“ใครแผ่นก็ได้”

“แก่ได้มาจากอาจารย์ไหนวะ”

อาเสี่ยอมยิ้ม

“คิดขึ้นเอง”

พลจู้ปากคู่เพื่อนเกลอทั้งสอง

“เบา ๆ หน่อยซีไวย นี่มันในเขตบ้านเขา ถ้าไม่จำเป็นก็ไม่ควรพูดอะไร ถ้าจำเป็น
จะต้องพูดก็พูดกระซิบกัน ขอบอกน่ะมันคิดตระวางนะไวยไม่ใช่พูดเล่น”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ยกมือขวาอุดพลแล้วกระซิบกระซาบบอก

“เอาอย่างไรต่อไปหลานชาย”

“พยายามขึ้นไปบนตึกซีครับ นายหอมก็บอกเราแล้วว่า คนใช้และพ่อครัวนอน
หลับกันหมดแล้วอยู่ที่เรือนคนใช้ หมอโกเตนแกอยู่บนตึกคนเดียว แต่ชั้นบนไม่มีแสงไฟเลย
ขณะนี้แกอาจจะออกไปนอกบ้านก็ได้ เป็นโอกาสอันดีของพวกเราที่จะได้ลงไปค้นหาศพหม่อมคน
นั่นที่ห้องใต้ดิน ไปเถอะครับ ผมนำเอง เข้าใจว่าพวกเรคงปลอดภัย”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ พวกกันเดินผ่านบริเวณที่ดินหลังบ้านซึ่งเต็มไปด้วยต้นไม้ใหญ่ ๆ และดงหญ้าคา แสดงว่าเจ้าของบ้านไม่เอาใจใส่เลย และนายหอมก็เล่าให้ฟังแล้วว่า บ้านนี้ไม่มีคนสวน มีคนใช้สองคน และคนครัวซึ่งเป็นจีนไหหลำอีกคนหนึ่ง หลังจาก 20.00 น. ล่วงแล้ว ทุกคนก็ไม่มีงานอะไรที่จะต้องทำอีก และเมื่อหมดหน้าที่แล้ว ใครจะขึ้นไปบนดึกไม่ได้ ขณะที่ผ่านต้นจามจุรีใหญ่ต้นหนึ่ง ทุกคนก็หยุดชะงักเมื่อได้ยินเสียงแมวตัวหนึ่งร้องบนต้นจามจุรีนั้น เสียงห้าวของมันดังน่ากลัวมาก ดังกว่าแมวธรรมดาหลายเท่า นิกกรยกไฟฉายขนาดสองท่อนส่องไปบนต้นจามจุรีแล้วเปิดสวิทช์ไฟ แต่แล้วเขาก็รีบดับไฟทันที

“แมววะ” นิกกรพูดเสียงสั้นแทบไม่เป็นภาษามนุษย์

“ก็ช่างมันปะไรละ กลัวกระทั่งแมวเซียวอะ”

นิกกรอกสั้นขำขำ

“ถ้าเป็นแมวธรรมดาใครจะกลัววะ นี่มันแมวดำ”

ท่านเจ้าคุณหัวเราะ

“แมวดำมันก็แมวธรรมดานั่นเอง แต่สีมันดำไม่เห็นแปลกอะไร”

“ตัวมันใหญ่เกือบเท่าหมาคุณพ่อ” นิกกรพูดคร่ำครวญ

“พันธุ์มันดีตัวมันก็ใหญ่” ดร.ดิเรกพูดเสริมขึ้น

คราวนี้นิกกรตะโกนสั้นเพราะความโมโห

“ที่ก้นกลัวเพราะหัวมันไม่มีไวย มันมีแต่ตัวเท่านั้น”

เสียงหวนเข้าใจว่านิกกรโกหก ก็แยงไฟฉายมาจากมือนิกกรแล้วยกขึ้นเปิดไฟฉายฉายดูแมวตัวนั้น ทันใดนั้นเอง ทุกคนก็เย็นวาบไปหมดทั้งตัว อาเสี่ยอุทานออกมาคำหนึ่ง

“ไอ้ยา”

แมวดำตัวนั้นใหญ่เกือบเท่าสุนัข มันเกาะกิ่งจามจุรีกิ่งใหญ่กระดิกหางช้า ๆ ทำท่าเหมือนกับจะมองดูคณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ แต่ส่วนศีรษะ และคอของมันไม่มีอย่างไรก็ตามถึงแม้ไม่มีศีรษะก็ส่งเสียงร้องออกมาได้อย่างน่าประหลาด

“ห่าว ห่าว ห่าว มาทำไม ห่าว มาทำไม..... ใคร ใคร”

มือของเสียงหวนที่ถือไฟฉายสั่นเพราะความกลัว ดร.ดิเรกทำหน้าตื่น ๆ

“อิท อีส วันเดอฟูล หัวไม่มีทำไมมันเคลื่อนไหวได้ และร้องได้”

นิกกรกระซิบกระซาบบอกนายแพทย์หนุ่ม

“แมวผีวะ”

“ว้อท”

“แมว”

อาเสี่ยปิดไฟฉายแล้วหันมาพูดกับพรรคพวกของเขาด้วยเสียงคร่ำครวญ

“ไปเถอะไว้วัยพวกเรา รีบไปที่ตึกนั่นเถอะ ขึ้นอยู่ซักชั่วโมงเล่นงานเราแน่”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่างเสียวัวญไปตามกัน ทุกคนรีบเดินออกไปจากบริเวณที่รกร้างหลังบ้านหมอโกเตน เสี่ยงแมวผิยงหวางวอยู่อย่างนั้น ค้างคาแม่ไก่หลายตัวบินจวดเจวียนไปมา นกแสกตัวหนึ่งผ่านหน้าไปแล้วร้องแซ็ก นิกเรียนวาทไปหมดทั้งตัว

แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็สงบเงียบ ได้ยินแต่เสียงลมพัดใบไม้ไหวเบา ๆ คณะพิสูจนต์พิพากันเดินแฝงตัวเข้ามาจนถึงหลังตึกใหญ่ แสงไฟที่เจ็ลียงหลังตึกจุดไว้ดวงหนึ่ง ใช้หลอดไฟประมาณ 10 แแรงเทียนเท่านั้น จึงแทบจะมองไม่เห็นอะไร พลเดินนำหน้าพาพรรคพวกของเขา ขึ้นมาบนตึก เขาก็มองดูที่รูกุญแจ ห้องโถงข้างในมืดมิด แล้วพลก็กล่าวกับคณะพรรคของเขาเบา ๆ ว่า

“หมอโกเตนคงออกไปข้างนอกบ้านแน่ ถ้าเขาอยู่ห้องนอนชั้นบนก็คงเปิดไฟฟ้าตึกหลังนี้มีไฟเปิดทิ้งไว้หน้าตึก และหลังตึกเพียงสองดวงเท่านั้น” พุดจบเขาก็ยิ้มให้นิก “จัดการหน่อยซีอ้ายกร แกคงจะใช้ความสามารถของแกเปิดประตูนี้ออกได้ไม่ใช่หรือ”

นิกพยักหน้ารับทราบ

“เปิดนะเปิดได้ แต่ถ้าเปิดประตูเราอาจจะพบเหตุการณ์ที่ทำให้เราช็อคตายก็ได้ เพียงแต่เราพบแมวไม่มีหัว หัวใจของมันก็แทบจะหยุดเต้นแล้ว”

“เถอะนะ รีบเปิดประตูออกเถอะ พวกเราจะซุ่มซ่อนตัวอยู่ใจตึกหลังนี้ และคันดูให้ทั่ว ๆ ห้องเพื่อให้รู้ว่าหมอโกเตนเป็นเคาแต่ร์ก็กล้าดื่มเลือดมนุษย์เป็นอาหาร”

นิกปลิวกระเป๋ากางเกงข้างขวา หยิบกุญแจผีพวงหนึ่งออกมา มันคือลวดเหล็กขนาดต่าง ๆ ตั้งแต่เล็กไปหาใหญ่ และนิกบิดเหล็กไว้เหมือนเหล็กคันหมุนรถยนต์ เขามองดูกุญแจประตูซึ่งเป็นกุญแจมีลูกบิดติดกับบานประตูแล้วเขาก็ใช้ลวดเหล็กอันหนึ่งแยงเข้าไปในรูกุญแจ หมุนไปหมุนมาเพียงครู่เดียวสลักกุญแจก็หลุดออกดังแกร๊ก นิกจับลูกบิดหมุนแล้วเปิดประตูออก

สามสหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ มองดูนิกอย่างตื่นเต้น

“ไอ้โฮ” ท่านเจ้าคุณพุด “ทำไมแกเก่งจังวะ อ้ายกร พ่อสงสัยเสียแล้ว เงินในเซฟพอหายไปทีละพันสองพันแกคงแอบขโมยเอาไปใช้เป็นแน่ แกเป็นนักใจกุญแจชั้นยอดนี่หว่า”

นิกยิ้ม

“กุญแจธรรมดาใจไม่ยากหรอกครับ แต่กุญแจเซฟใครจะไขออก”

พลเปิดไฟฟ้าเดินทางขนาดเล็กส่องกราดเข้าไปในห้องโถงแล้วเดินนำหน้าพาพรรคพวกของเขาเข้าไปในห้อง นิกเข้ามาเป็นคนสุดท้ายจัดแจงปิดล๊อคกุญแจไว้ตามเดิม ภายในห้องโถงสกปรกรกรุงรังผิดกว่าบ้านชาวต่างประเทศทั้งหลาย โຕ้ะเก้าอี้เก้าคร่ำวางไว้เกะกะ บนไดขึ้นชั้นบนเป็นบันไดแคบ ๆ วกไปมาแบบล้าสมัย ในห้องโถงมีสมบัติมีค่าเพียงชิ้นเดียวคือเปียโนเก่า ๆ หลังหนึ่ง ห้องตรวจโรคเป็นห้องกระจกอยู่ทางซ้ายมือ

พลกระซิบกับเสี้ยหงวนเบา ๆ

“อ้ายหงวน แก่ขึ้นไปสำรวจข้างบนหน่อยเถอะวะ ดูให้แน่นว่าหมอโกเตนอยู่ในห้องนอนของเขาหรือเปล่า ถ้าไม่อยู่เราจะได้ทำงานตรวจค้นอย่างสบาย”

อาเสี้ยทำท่าขลุ่ยขลุ่ย

“ไม่ – ไม่ไหวโว้ย ขึ้นไปคนเดียวเดียวหมอแกจับดูเลือด แกเป็นผีดิบไม่ใช่มนุษย์ธรรมดา”

เสียงเหมือนกับคนเดินดิ่งขึ้นข้างบน ลีเสี้ยหายไปกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ รีบเข้าไปแอบซ่อนตัวอยู่ในห้องตรวจรักษาโรค และตะแคงหูฟัง ประตูห้องตรวจโรคคงเปิดทิ้งไว้ เสียงฝีเท้านั้นเดินไปมาอยู่ข้างบน สักครู่ก็เดินลงบันไดมาอย่างแจ่มจ้า แล้วก็มิเสียงแมวร้องก้องกังวานไปทั่วห้อง

“หง่าว หง่าว หง่าว ออกไป ออกไป มาทำไม มาทำไม หง่าว”

กิมหงวนนึกบ้าดีเดือดขึ้นมา ก็กล่าวกับพรรคพวกของเขา

“กันจะสู้กับอ้ายแม่วีตัวนี้เอง”

นิกรบังเอิญเอื้อมมือไปถูกไม้สี่เหลี่ยมเข้าท่อนหนึ่งซึ่งฝังอยู่ข้างประตู พอ กิมหงวนเปิดไฟฉายนิกรก็ส่งไม้ท่อนนั้นให้เสี้ยหงวน

“เฮ้า – เฮ้ย เอาไม้สี่นี้ตีมัน”

อาเสี้ยยิ้มแค้น ๆ

“ดีแล้ว พวกเราช่วยกันส่องไฟหน่อยนะ เอา – เปิดไฟฉาย”

ไฟฉายในมือลีเสี้ยหาย และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่างฉายไปที่เชิงบันไดนั้น แมวดำตัวหนึ่งยืนตระหง่านอยู่ข้างบันได ตัวมันใหญ่ขนาดสุนัข และมีสีระยะถึงสองสีระยะ มันมองดูคณะพรรคลีเสี้ยแล้วอ้าปากร้องทั้งสองปาก นัยน์ตาของมันเขียวปัดน้ำกล้ว

“หง่าว หง่าว”

เสี้ยหงวนถือไฟฉายมือซ้าย และถือไม้ท่อนสี่เหลี่ยมไว้ในมือขวา เขาเดินอย่างสามชุกออกมาจากห้องตรวจรักษาโรค แล้ววิ่งเข้าประจัญบานแม่วีทันที อาเสี้ยยกไม้ขึ้นหวดเต็มเหนี่ยว เขาารู้สึกว่าเขาตีถูกกลางตัวมันอย่างจัง แม่วีที่มีสองสีระยะร้องสุดเสียง แต่เป็นเสียงของมนุษย์ไม่ใช่เสียงแมว

“โอ๊ย”

แล้วแม่วีก็หายวับไปกับตา ทุกคนออกสันขวัญแวงไปตามกัน แม้กระทั่งคร. ดิเรกซึ่งยืนยันว่าผีไม่มีก็ยืนหน้าซัดตัวสั่นอยู่ในกลุ่มเพื่อนของเขา พลพาพรรคพวกออกมาจากห้องตรวจรักษาโรค ทุกคนเข้ามาหาเสี้ยหงวน อาเสี้ยยืนนิ่งเฉยเหมือนรูปหุ่น พลยกมือตบหลังกิมหงวนแล้วกระซิบเรียก

“เฮ้ย – อ้ายหงวน”

อาเสี่ยทำท่าเหมือนกับจะเป็นลม

“มะ – มะ – มะ – แมว – ตะ – อ้าว – นะ – นั้น มันไปแล้วหรือ”

พลพยักหน้า

“มันหายไปแล้ว”

เสี่ยหงวนถอนหายใจโล่งอก

“พวกเราเห็นแล้วไม่ใช่หรือ ตัวมันใหญ่เกือบเท่าหมาและมีสองหัว พอถูกกันตี มันร้องโวยเล่นเอากันแทบช็อค”

เจ้าคุณปึงจันกึ่ ๆ พุดพลอบใจเบา ๆ

“ทำใจดี ๆ ไว้พวกเรา ถึงมันเป็นผีมันก็ทำไม่เราไม่ได้”

นิกรได้ทีก็ถือโอกาสล้อพ่อดาของเขา

“นั่นนะสิครับ เกราะหัดที่คุณพ่อมาด้วย ผีมันกลัวคนหัวล้าน ม่ายมันคงเล่นงานพวกเราตายแล้ว อย่างน้อยก็จับใช้หัวโกร๋นกลายเป็นยูล บรินเนอร์ไปตามกัน”

พลว่า “ขึ้นไปข้างบนเถอะพวกเรา ไปดูให้แน่ใจเสียก่อนว่าหมอโกเตนแกอยู่หรือเปล่า ถ้าไม่อยู่เราจะได้ค้นห้องนอนของแก และลงมาสำรวจห้องใต้ดินในห้องตรวจโรคนั่น”

เจียบกริบ ไม่มีใครพูดอะไรอีก นายพัชราภรณ์เดินนำหน้าพาเพื่อนเกลอของเขา และเจ้าคุณปึงจันกึ่ ๆ ขึ้นบันไดไปชั้นบน มือซ้ายของพลถือไฟฉาย มือขวาถือปืนพก เขาคิดว่าถ้าเขาถูกเจ้าของบ้านจูโจม เขาจะใช้ปืนพกขู่หมอโกเตน จับหมอโกเตนขังไว้แล้วพาพรรคพวกหลบหนีออกไปจากบ้านนี้

ชั้นบนของตัวตึกเจียบกริบ ค้างคาวแม่ไก่หลายตัวบินพื้พ่ ในที่สุดทุกคนก็มาถึงห้องนอนของเคาแดร์กคูล่าซึ่งเปิดประตูทิ้งไว้ พลเข้าไปในห้องเป็นคนแรก เขาฉายไฟกราดไปทั่วห้อง ภายในห้องสกปรกรกรุงรังไม่น่าจะเป็นห้องนอนของชาวต่างประเทศ โดยเฉพาะห้องนอนของนายแพทย์ซึ่งตามปกติหมอทุกคนต้องสะอาด เตียงนอนเป็นเตียงเหล็กแบบเก่าขนาด 5 ฟุต ผ้าปูที่นอนยับยู่ยี่ หมอนข้างหล่นอยู่หน้าเตียง หมอนหนุนศีรษะทั้งสองใบวางไว้เกะกะ ผ้าห่มนอนไม่ได้พับ ตามพื้นห้องมีเปลือกผลไม้เกลื่อนกลาด เครื่องแต่งห้องมีอยู่ไม่กี่ชิ้น ตู้ยีนใต้เสื่อผ้าตู้หนึ่ง โต๊ะเครื่องแป้งแบบโบราณหนึ่งโต๊ะ ทางขวามือริมหน้าต่างมีโต๊ะเขียนหนังสือ ห้องนี้มีกลิ่นเหม็นสาบชอบกล หน้าต่างทุกบานปิดหมด

พลแลเห็นสวิทช์ไฟเขาก็เปิดมันขึ้น คราวนี้ห้องนอนของหมอโกเตนก็มีแสงสว่างจ้าจากดวงไฟประมาณ 60 แรงเทียน

พลกล่าวกับพรรคพวกของเขาด้วยเสียงปกติ

“ปลอดภัยแล้วโว้ย หมอโกเตนไม่อยู่แน่ คอยระวังเสียงรถยนต์ก็แล้วกัน ถึงแก

ไม่ได้เอารถไปแกก็ต่อมารถแท็กซี่ พอได้ยินเสียงรถยนต์แล่นมาหยุดหน้าบ้านเราต้องรีบปิดไฟ และหลบซ่อนตัวทันที” พุดจบก็เก็บปืนพกไว้ในกระเป๋ากางเกง

กิมหงวนมองไปรอบ ๆ ห้องแล้วพูดว่า

“ห้องนี้น่าจะเป็นห้องอัยการวะ ฟร้งตะหวักตะบวยอะไรวะสกปรกขังจี้ คูชิ ที่นอนยังกะหมาขึ้นไปย่ำ ผ้าปูที่นอนห้อยลงมาตั้งครึ่งคืน” พุดจบเสียดหงวนก็สะดุ้งเฮือก แล้วร้องสุดเสียง “โธ้ย”

ทุกคนใจหายวาบไปตามกัน

“อะไรวะ” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ถามอย่างโมโห

อาเสียทำท่าเหมือนกับจะเป็นลม ใบหน้าซีดเผือด นัยน์ตาเหลือกลาน เขาชี้มือไปที่ใต้เตียงนอนแล้วกล่าวขึ้นด้วยเสียงสั่นเครือแทบไม่เป็นภาษามนุษย์

“คูโน่น ตีนใครโผล่ออกมาจากใต้เตียง”

คำพูดประโยคสั้น ๆ ของกิมหงวน ทำให้ทุกคนแทบช็อค ต่างคนต่างพากันมองตามสายตาอาเสีย และแล้วทุกคนก็แลเห็นส่วนเท้า และขาของมนุษย์คนหนึ่งโผล่ออกมาจากใต้เตียงซึ่งมีผ้าปูที่นอนห้อยลงมาปิดบังไว้แต่ปิดไม่มิด สีสหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยืนตะลึงพริ้งเพริด

“เหยื่อผีดิบ” พลคราง “เหยื่อเคาแดร์ก็กล้าอีกศพหนึ่ง คูชิหมอ ศพนี้ถูกฆ่าตาย

ใน

ลักษณะไหน”

ดร.ดิเรกเม้มปากแน่น

“ฟร้งงไปหมดแล้ว หมอโกเตนเป็นเคาแดร์ก็กล้าจริง ๆ เขาคงฆ่าคนมาหลายคนแล้ว”

นายแพทย์หนุ่มเดินมาที่เตียงนอน แล้วทรุดตัวลงนั่งของ ๆ เขาหันมาทางคณะพรรคของเขาแล้วกล่าวด้วยเสียงปกติว่า

“ศพผู้หญิงวะ”

เมื่อดิเรกไม่กล้าว่าทุกคนก็มีความกล้าเกิดขึ้นเดินเข้ามาหยุดยืนรวมกลุ่มข้างหลังนายแพทย์หนุ่ม ดร.ดิเรกลากศพนั้นออกมาจากใต้เตียง สีสหาย และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทั้งต้นตั้น และเสรวใจไปตามกัน จากแสงสว่างของไฟฟ้ากลางห้องทุกคนได้แลเห็นศพผู้หญิงเคราะห์ร้ายอย่างถนัด เหยื่อของเคาแดร์ก็กล้าโกเตนเป็นคนไทย ลักษณะท่าทางเป็นคนชั้นต่ำ นุ่งผ้าถุงสีเขียวคาดเข็มขัดเงิน สวมเสื้อชั้นในสีขาว และเสื้อชั้นนอกสีเขียวกันซึ่งค่อนข้างเก่า รูปร่างของหล่อนอ้วนเตี้ยผิวกร้าน และดำ ที่ไหล่ขวามีรอยถูกกัดเป็นบาดแผล ศพนี้ชุบชีวิตเพราะถูกคุณเลือดจนหมด ผู้หญิงคนนี้อายุในวัยเบญจเพศ มาสมัครทำงานกับหมอโกเตนเมื่อตอนบ่าย ขณะที่เคาแดร์ก็กล้าอยู่

ตามลำพัง เขาหลอกพาหล่อนขึ้นไปข้างบนแล้วบีบคอหล่อนจนสิ้นใจ ต่อจากนั้นก็กดหัวไหล่หล่อน และดูดเลือดในร่างหล่อนจนหมดสิ้น

“โอ๊ย.....” อาเสียงครางเบา ๆ “ศพนี้ตายเมื่อไรหมอ”

นายแพทย์หนุ่มถอนหายใจเบา ๆ

“ในราว 10 ชั่วโมง หล่อนถูกหมอโกเตนบีบคอตายแล้วก็ถูกดูดเลือด”

นิกรขบกรามกรอด

“เลวมาก ป่าเถื่อน โหดร้ายผิดธรรมชาติมนุษย์ แทนที่จะดูดโอเลี้ยงเสือกแตกเลือดมนุษย์ ผู้หญิงคนนี้ถูกเมียใครก็ไม่รู้ฆ่าสาหัสเหลือเกิน แล้วมันซ่อนศพไว้ในห้องนี้ทำไมไม่เข้าใจเลย”

ดร.ดิเรกว่า “คงจะเอาเข้าเตาไฟฟ้าเผาในคืนวันนี้ กันมั่นใจว่าอำมหิตปีศาจคนนี่คงฆ่าคนมาหลายคนแล้ว เขื่อของมันทุกรายต้องเป็นผู้หญิง และเป็นผู้หญิงที่อ้วนท้วมเพราะมีเลือดมาก ตามธรรมชาติผู้หญิงเป็นผู้ที่อ่อนแอหมอโกเตนจึงเจตนาฆ่าแต่ผู้หญิง พวกเราต้องช่วยกันปราบเขาแต่รีกคุณ่าคนนี้ได้ เพื่อความปลอดภัยของเพื่อนมนุษย์ที่จะตกมาเป็นเหยื่อของมัน ช่วยกันหน่อยไวยพวกเรา ช่วยกันเลื่อนศพเข้าไปไว้ได้เพียงตามเดิม”

นิกรสันติริษะ

“ไม่เอาไวยกันกลัว หล่อนนอนยังฟังแหว่งแก๊กลิ้นแลบออกมานอกปากน่ากลัวจะตายไป”

พลก๊ับเสี่ยหงวนต่างช่วยนายแพทย์หนุ่มผลักศพผู้หญิงผู้เคราะห์ร้ายเข้าไปไว้ได้เพียงเหล็กตามเดิม ต่อจากนั้นทุกคนก็ตรวจค้นห้องนอนของนายโกเตนชาวเยอรมันซึ่งกลายเป็นผีดิบอย่างละเอียดถี่ถ้วน แต่ไม่พบอะไรนอกจากข้าวของเครื่องใช้ส่วนตัวของหมอโกเตน

“ไปข้างล่างพวกเรา” พลกล่าวกับเพื่อนเกลอของเขา “ไปสำรวจห้องใต้ดินกันเถอะ กันคิดว่าหมอโกเตนต้องทำเตาเผาศพไฟฟ้าขนาดใหญ่ไว้แน่นอน เพื่อเผาศพเหยื่อของเขาหลังจากเขาได้ฆ่า และดูดเลือดภายในกายหมดแล้ว”

ทันใดนั้นเองนิกรก็ร้องสุดเสียง และเสียงลั่น

“โอ๊ย”

ทุกคนสะดุ้งเฮือกไปตามกัน ต่างมองตามสายตานายจอมทะเล้นไปที่ประตูห้อง สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ แทบลมจับเมื่อแลเห็นหมอโกเตน ชะเว็ค ยืนอยู่ที่ประตูห้องนอนของเขา

เขาแต่รีกคุณ่ามีรูปร่างสูงชะลูด และสูงกว่าเสี่ยหงวนของเราเพียงเล็กน้อย เขาแต่งกายแบบสากลชุดสีดำ ใบหน้าของเขาอมึงทึบน่ากลัว นัยน์ตาที่คมวาวเหมือนตาเหยี่ยว จมูกของเขาโค้งมาก และปลายจมูกงุ้มเล็กน้อย แก้มตอบแลเห็นกระดูกโหนกแก้ม ริมฝีปากของเขาเบะกว้าง บุคลิกลักษณะทรมามเต็มทนแต่การแต่งกายสะอาดเรียบร้อย

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่างถอยร่นไปยืนรวมกลุ่มกัน เขาแตรีกคู่ล่าไกเตนมองดูทุกคนราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ นิกกรล้วยจนขวัญหนีดีฝ่อเขาแผ่นดินแล้วขึ้นไปยืนบนขอบหน้าต่างตึกแล้วทำท่าจะกระโจนลงไปสู่เบื้องล่าง แต่แล้วเขาก็คิดว่าถ้าเขากระโดดลงไป คอของเขาก็คงจะย่นลงไปพร้อมกับตาตุ่ม หรือมีจะนั้นก็อาจจะกลายเป็นเต่าไป คือกระโดดออกนอกเนื้อ ดังนั้นนายจอมทะเล้นจึงกระโดดออกมาจากขอบหน้าต่าง

สี่คิบไกเตนมียืนหายใจถี่เรื้อนัยน์ตาวาวโรจน์ หมอเยอรมันโกรธเค้นอย่างที่สุดเท่าที่ขณะพรรคสี่สหาย และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ บุกรุกเข้ามาในห้องนอนของเขา และคงจะรู้ความจริงแล้วว่าเขาคือมนุษย์สี่คิบ

“ที่นี้บ้านของฉัน” เขากล่าวขึ้นเป็นภาษาอังกฤษอย่างเดือดดาล “พวกท่านบุกรุกเข้ามาในบ้านฉัน พวกท่านเป็นโจร”

พลทำใจดีสี่คิบ เขาก็มีศีรษะโค้งคำนับหมอไกเตนแล้วกล่าวว่า

“พวกเราไม่ใช่พวกโจรหรอกหมอ สาวใช้ของเราคนหนึ่งหลบหนีมาจากบ้านเรา และเราทราบว่าเขาจะมาสมัครทำงานกับหมอ แต่แล้วมีข่าวลือว่าหมอนำสาวใช้ของเราตายแล้ว หมอคือมนุษย์สี่คิบ และเขาแตรีกคู่ล่า”

“เขาแตรีกคู่ล่า” หมอไกเตนคราง “เขาแตรีกคู่ล่าเป็นยังไง”

สี่คิบหงวนกล่าวขึ้นเป็นภาษาไทยทันที

“อย่าทำเป็นไก่อ้น้อยเลยนะ สฟผู้หญิงสาวใช้ของเราอยู่ได้เดียงนั้น หมอคุณเลือดเสียหมดตัวแล้ว แล้วเมื่อก่อนคำหมอยังได้มาผู้หญิงผิวขาว ซึ่งเป็นคนไข้ของหมออีกคนหนึ่ง เป็นสี่คิบก็รับมาเสียดมาตรง”

หมอไกเตนทำตาเขียวกับสี่คิบหงวน แล้วกล่าวกับอาเสียดด้วยภาษาไทยเช่นเดียวกัน

“มีงนะซีสี่คิบ พวกมีงบุกรุกเข้ามาในห้องนอนของกู กูจะฆ่าให้หมดทั้งห้าคน”

ครั้นแล้ว เขาแตรีกคู่ล่าก็ทำหน้าเสยะ ใบหน้าของหมอไกเตนกลายเป็นดวงหน้าของปีศาจ นัยน์ตาโปนถลน เขี้ยวทั้งสองค่อย ๆ ยาวยื่นออกมานอกปาก นิกกรกับสี่คิบหงวนตัวสั่นงันงกหน้าซีดเผือดเหมือนแผ่นดินกระดาษ เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ล้วงกระเป๋าทางเกงข้างขวาหยิบปืนพกออกมาเล็งยิงไปที่สี่คิบสองนัดซ้อน แต่กระสุนปืนหาระดาษเคื่องหมอไกเตนไม่ เขาแตรีกคู่ล่าเดินรี่เข้ามา พลปราดเข้าเตะหน้ามนุษย์สี่คิบด้วยเท้าขวาดังฉลาด แต่ไม่ผิดอะไรกับเตะท่อนซุง หมอไกเตนคงเดินท้อเข้ามาหา ดร.ดิเรกใช้ปืนพกยิงเขาแตรีกคู่ล่าอีกหนึ่งนัดหมายหัวใจพอดิ มนุษย์สี่คิบเสยะยิ้มยกมือปิดหน้าอกด้านซ้าย ทำท่าเหมือนกับถูกมดกัด เท่านั้นเองสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่างก็กระเจาออกจากลุ่มวังหนีเอาตัวรอด

นิกกรหนีไปจนมุมข้างซอกตู้เสื้อผ้า เขาแตรีกคู่ล่าเอียงคอไปมาน้ำลายไหลยืด ด้วยความกระหายที่จะดื่มเลือดนิกกร หมอเยอรมันเดินอย่างสามขุมเข้ามาหานายจอมทะเล้นที่ละน้อย นิกกรตัวสั่นงันงกประนมมือไหว้แล้วพูดวิงวอนร้องขอชีวิตน่าสงสาร

“กลัวแล้วจะหมอจำ อย่าทำผมเลยครับ แล้วผมจะหาเหยื่ออ้วน ๆ มาให้กิน”

หมอโกเดนไม่ฟังเสียง ยกมือทั้งสองตะครุบคอนิกรทันที ขณะนี้พล, กิมหงวน, ดร.ดิเรก และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ รีบหนีออกไปจากห้องแล้ว ทุกคนวิ่งไปด้วยความกลัวเลยลืมนึกถึงนิกร

กระดิ่งทองถูกบีบคอก็ตื่นรนช่วยชีวิตตัวเอง แต่มือของหมอโกเดนแข็งเหมือนกิมเหล็ก เขาบีบ และบีบจนนิกรหน้าเขียว นิกรนึกถึงศิลปะของมวยไทยก็ยกเข่าขวาวขึ้นเต็มเหนี่ยว บังเอิญเข่าของนิกรถูกที่สำคัญเข้า เคาแดร์ก็คล่าจิ้งร้องโอดกุกแอด ๆ ถึงกับทรุดตัวลงนั่งยอง ๆ บิดตัวไปมา นิกรได้โอกาสดังได้ตีหน้าหมาโกยอ้าววิ่งหนีออกไปจากห้องนอนของหมอโกเดนอย่างไม่คิดชีวิต

ที่เฉลียงหน้าห้องนอนมีแสงไฟส่องสว่าง สามสหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยืนรวมกลุ่มกันอยู่ข้างบันได พอแลเห็นนิกรวิ่งเข้ามาหาทุกคนก็ยิ้มให้

“ดีมากอ้ายกร” อาเสี่ยพูดยิ้ม ๆ “กันนี่กว่ามองเพิ่งเสียแล้ว แกรอดพ้นออกมาได้ ยังไงวะ”

นิกรค้อนปะหลับปะหลือก

“ทุกคนใจดีมากไม่ได้คิดที่จะช่วยเหลือกันเลย”

นายแพทย์หนุ่มซักไหลแล้วแบมือ

“ช่วยยังไงไหนมันเป็นผีดิบไม่ใช่คน ลงปีนยี่งมันไม่ตายใครจะไปทำอะไรมันได้ แกถูกบีบคอหรือเปล่า”

“ทำไมจะไม่ถูกบีบล่ะ” นิกรทวาดแว๊ด “มันบีบเสียลูกกระเดือกแทบออกมานอกปาก เคราะห์ดีที่กันเอาเข้ากระทกถูกห้องเครื่องมันเข้า อ้ายผีดิบเลยลงไปนั่งจุกแอด ๆ เปิดโอกาสให้กันวิ่งหนีออกมาได้ ม่ายกันก็ตายแล้ว”

ทุกคนต่างหัวเราะกันอย่างขบขัน เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กล่าวกับสี่สหายอย่างเป็นทางการว่าเป็นการว่า

“เพื่อความปลอดภัยของพวกเรา รีบล่าถอยออกไปจากบ้านหมอโกเดนเถอะ ผีดิบมันมีปีน ถ้าเอาปีนยี่งเราเราก็ตาย แต่เรายังมันไม่ตาย รีบนำความไปแจ้งตำรวจให้เขามาจัดการกับ เคาแดร์ก็คล่าดีดีกว่า”

นิกรยกมือขวาทาบหน้าอกตัวเอง แล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ เขากล่าวกับเสี่ยหงวนเบา ๆ ว่า

“หน้ามันเหมือนเคาแดร์ก็คล่าในหนังจิ้งวะ มีเขี้ยวงอกออกมาน่ากลัว เลือดไหลปริ้เต็มปาก บรีอ้ว กันนี่กว่ากันเสร็จมันแล้ว”

กิมหงวนยกมือตบปานิกรเบา ๆ

“คนรักโลกอย่างแกไม่ตายง่าย ๆ หรือ และพวกเราจะตายจากกันไปไม่ได้ ถ้าตายก็ต้องตายพร้อมกัน กันแอบไปถามพระพรหมท่านดูแล้ว ท่านว่าเจ้าคุณอาจจะตายก่อนพวกเราสี่คนตายทีหลัง”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ สะอื้นเล็กน้อย

“อย่าตรัสรู้หน่อยเลยวะ ความตายมันมาถึงใครไม่มีใครรู้หรอก”

ทันใดนั้นเอง หมอโกเตนก็เดินออกมาจากห้องนอนของเขา และยืนจังก้าอยู่ข้างประตู ใบหน้าของเขาแดงก่ำคือใบหน้าที่ของศิลปินมีเขี้ยวยื่นออกมาจากริมฝีปากล่าง ท่าทางของมนุษย์ศิลปินเต็มไปด้วยความโกรธเคือง เลี้ยวขวามือขวาโบกให้นายโกเตนแล้วร้องขึ้นดัง ๆ

“บ้าย – บาย”

ครั้นแล้ว สีสหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็พากันลงบันไดไปอย่างรีบร้อน แต่แล้วทุกคนก็หยุดชะงักเมื่อได้เห็นหญิงสาวสวยคนหนึ่งสวมเสื้อกระโปรงราตรีชุดสีทองนั่งสะลึมสะลืออยู่บนโซฟาในห้องโถงตามลำพัง บนตักมีกระเป๋าเงินพลาสติกใบกระต๊าด อายุของหล่อนไม่เกิน 23 ปี รูปร่างอวบอัดใบหน้ากลมแฉล้ม แต่ลักษณะบอกว่าเป็นพาดเนอร์ และกะหรี

สีสหายกับเจ้าคุณต่างจ้องมองตาเขม็งมองดูหญิงสาว ซึ่งกำลังจะตกเป็นเหยื่อของเคาแตรีกคูล่า

“หมอโกเตนคงพามาจากบาร์แห่งใดแห่งหนึ่ง” พลพูดเบา ๆ “หล่อนกำลังเมาแน่นอน นั่งเซ่อไม่สนใจกับพวกเราเลย”

ดร.ดิเรกเห็นฟ้องด้วย

“ออไรน์ เราต้องช่วยหล่อนในฐานะที่เป็นเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เพราะหัดดีเหลือเกินที่เราจะมาพบเข้า ม่ายหล่อนก็จะต้องถูกสูบเลือดกลายเป็นศพไปอีก เคาแตรีกคูล่าโกเตนตัวนี้ร้ายกาจมาก เขาคือศัตรูหมายเลขหนึ่งของประชาชนซึ่งไม่มีใครคาดหมาย”

เจ้าคุณพูดเสริมขึ้นอย่างเป็นทางการ

“จะทำยังไงที่รีบจัดการเข้าอย่าไร ประเดี๋ยวอายเขี้ยวโจ่งลงมาข้างล่างเราจะเดือดร้อน”

นิกรเดินเข้าไปหาพาดเนอร์รูปสวยคนนั้น แล้วประคองหล่อนให้ลุกขึ้น หล่อนโปรยยิ้มให้นิกร ยกมือเกาะแขนเขาในท่าลีลาศ

“เพลงนี้หนูหู้้อไม่ได้ยินดนตรีเลย ช่วยพาหนูไปหน่อยเถอะกะ หนูเมาเต็มทนแล้ว อ้ายฝรั่งเมื่อกี้มันคงเอาชิซิการ์ใส่เบียร์ให้หนูทานเป็นแน่” หล่อนพูดเสียงอ้อแอ้น่าสงสารแล้วเข้าอ่อนล้มลงกอดขานิกรไว้

นายจอมทะเล้นประคองหล่อนลุกขึ้น

“น้องสาว ที่นี่ไม่ใช่บาร์ กลับบ้านเถอะน้ำจะไปส่ง”

หล่อนล้มตาโพลง พอแลเห็นสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ หล่อนก็คลายมือที่กอด นิกรอกแล้วถอนหลังออกไป ความมึนเมาของหล่อนคลายไปมาก

“นี่หมายความว่าอย่างไรกันคะนี่ จะเล่นเรียงเบอร์กับหนูหรืออย่างไร”

เสี่ยหงวนเดินเข้ามาหยุดยืนเผชิญหน้าหล่อน

“กานดา หนูรู้หรือเปล่าว่าพวกเรามาช่วยหนู”

แมงามขมวดคิ้วขึ้น

“หนูชื่อสายใจไม่ใช่ชื่อกานดา”

กิมหงวนหัวเราะ

“ก็หนูไม่บอกน้ำที่แรก น้ำก็ต้องเรียกส่งเดชไปก่อน หายเมาเสียทีเถอะแม่คุณ บ้านนี้เป็นบ้านฝรั่งที่มันพาหนูมาจากบาร์ และฝรั่งคนนี้นั้นเป็นเคาแตรีกูล่า”

แม่นกตราตรีผู้มีนามว่าสายใจหน้าซีดเผือดเต็มไปด้วยความหวาดกลัว

“เคาแตรีกูล่า คุณน้ำหมายความว่ามันเป็นผีดิบที่กำลังฉายที่เฉลิมไทยยังงั้น หรือคะ”

“ถูกแล้ว”

หล่อนโผล่เข้ากอดเสี่ยหงวนทันที

“โอ๊ย ช่วยหนูด้วยคะคุณน้ำขา เพียงแต่ดูในหนังหนูยังไม่กล้ากลับบ้าน เพราะ บ้านหนูอยู่ในตรอกมืดน่ากลัว ตายแล้ว ฝรั่งที่พาหนูมาจากบาร์นะหรือคะเป็นผีดิบ”

นิกรพุดเสริมขึ้นทันที

“อย่าสงสัยอะไรเลย พวกเราทั้งห้าคนยังหวุดหวิดจะถูกมันฆ่าตาย รีบกลับ ออกไปจากบ้านนี้เถอะ แล้วก็ เพื่อนน้ำคนนี้ประสาหมันไวอย่าไปกอดมัน ประเดี๋ยวมันเกิดรัก หนูขึ้นมาจริง ๆ ถึงกับทิ้งขว้างเมียที่อยู่ด้วยกันจะพุ่งกันใหญ่ อ้า – หนูเป็นกะหรีไซ้ไหม”

“แหม – มาว่าเค้า คุณน้ำรู้ได้ยังไงว่าหนูเป็นกะหรี”

“ไม่เห็นน่าจะโกรธเคืองอะไรเลยทูนหัว เมื่อไม่ได้เป็นก็บอกไม่ได้เป็น น้ำถาม คุณเท่านั้น”

“ถามอย่างนี้นั้นคุณถูกกันนี้คะ”

เสี่ยหงวนก้มลงจูบแก้มขวาหล่อนเบา ๆ

“อย่าถือเขาเลยหนู เพื่อนของน้ำคนนี้เพิ่งหายป่วยกลับจากโรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าพระยาเมื่อเร็ว ๆ นี้”

ดร.ดิเรกได้ยื่นเสียงกุกกักข้างบนก็กล่าวขึ้นดัง ๆ

“เฮ้ – ไปไว้ย เคาแตรีกูล่าลงมาแล้ว”

เท่านั้นเองสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็พากะหรีสาวออกไปทางหลังตึกอย่างร้อนรน เมื่อออกมาพ้นบ้านของหมอโกเคนทุกคนก็ปรึกษาหารือกัน

“เอายังไงดีพวกเรา” ท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๑ พูดอย่างเป็นการงานเป็นการว่า “ไป
โรงพักแจ้งให้ตำรวจเขาทราบเรื่องนี้ดีไหม”

พลว่า “ดีเหมือนกันครับ แต่ว่าเราอย่าแหกกันไปโรงพักหมดนี้เลยครับขายหน้า
ตำรวจเขาเปล่า ๆ ให้ย้ายกรกับอ้ายหงวนพาคุณสายใจไปโรงพัก ซึ่งแจ้งให้ตำรวจเขารู้ว่าหมอ ไก
เคนเป็นเคาแตรักคู่ล่า เท่านั้นตำรวจเขาจะจัดการมาล้อมบ้านจับกุมหมอ ไกเคน แล้วก็ให้อ้ายหงวน
กับอ้ายกรพาคุณสายใจไปส่งบ้าน”

ขณะพรรคต่างเห็นพ้องด้วย พล พัชรภรณ์, ดร.ดิเรกกับเจ้าคุณปัจฉิม ๑ กลับ
บ้าน “พัชรภรณ์” ส่วนเสี่ยหงวนกับนิกรพาสายใจไปสถานีตำรวจ

02.00 น.เศษ

ขณะที่พลกำลังนอนสนทนากับนันทาถึงเรื่องมนุษย์ผีดิบ ไกเคน เสี่ยเคาะประตู
ห้องก็ถูกเคาะติด ๆ กันสามสี่ครั้ง สองสามมีภรรยาต่างรีบลุกขึ้นจากเตียงนอน และต่างก็นึกเดาเอา
ว่าผู้ที่มาเคาะประตูเรียกต้องเป็นเสี่ยหงวน หรือนิกรแน่นอน

เมื่อพลอดคกนอนประตูออก เขาก็แลเห็นนายจอมทะเล้นเพื่อนเกลอของเขาขึ้นยืม
อยู่ที่หน้าห้อง

“ยังไม่หลับหรือ” นิกรถาม

“ยัง รอพี่ข่าวจากแคะะซี ตำรวจเขาว่าอย่างไรบ้าง”

นิกรฟันหัวเราะ

“ตำรวจเขาสงสัยว่ากันกับอ้ายหงวนไม่สบาย เขาเห็นว่าเรื่องเคาแตรักคู่ล่า ไกเคน
เป็นเรื่องขบขัน หัวเราะอย่างครื้นเครงทั้งโรงพัก บางคนก็แนะนำให้กันแต่งหนังสือขาย อ้ายเสี่ย
โมโหใหญ่เลย ถึงกับบอกว่าจะฟ้องอธิบดีกรมตำรวจที่ไปแจ้งความแต่ไม่รับแจ้ง ในที่สุดเราก็ลง
จากโรงพักกันขึ้นรถแท็กซี่กลับบ้าน”

“แล้วอาเสี่ยล่ะ” นันทถาม

นิกรยิ้มให้พี่สาวของเขา

“อ้ายหงวนรับอาสาไปส่งสายใจ บ้านของหล่อนอยู่แพร่งสรรพศาสตร์ สงสัยว่า
คืนนี้อ้ายหงวนคงไปนอนค้างที่นั่นเพราะสายใจกลัวผีดิบมากบ่นกะปอดกะแปดว่า คืนนี้นอนคน
เดียวไม่ได้แน่นอน” แล้วเขาก็พยักหน้ากับพล “ไปละโว้ย ง่วงนอนเต็มทนแล้ว ลงจากรถแท็กซี่ที่
บ้านเดินหลับตาเข้ามาถึงที่ตึกนี้รู้ยังงี้ไม่ไปยังโรงพักให้เสียเวลา”

แล้วนิกรก็พาตัวเดินไปจากที่นั่น พลจัดแจงปิดประตูใส่กลอนตามเดิม เขา
ประคองนันทากลับมายังเตียงนอนของเขา

“พี่ไม่เข้าใจเลยเท่าที่ตำรวจเขาไม่สนใจในเรื่องนี้”

นั่นท่ายิ้มให้นายพัชรภรณ์

“นั่นนะซิคะ อันที่จริงมันก็เรื่องที่ไม่น่าจะเป็นไปได้เพราะว่าเคาแดร์ก็คู่กันมันเป็นเพียงแต่นวนิยายที่นักประพันธ์ฝรั่งเขาแต่งขึ้น และโกหกเหลือเชื่อ”

พลว่า “อย่างไรก็ตาม เรื่องของนายโกเตนไม่ใช่เรื่องนิยาย หรือเหลวไหล พี่กับพวกเราได้ประสบเหตุการณ์ด้วยตนเอง เมื่อตำรวจเขาไม่สนใจก็ช่างเขา พี่กับเพื่อน ๆ จะต้องหาทางปราบหมอโกเตนให้ได้ เราจะต้องบุกเข้าไปในบ้านหมอโกเตนอีก พยายามค้นหาที่เผาศพหรือที่ฝังศพให้ได้ถ้ามีหลักฐานแน่นอน พี่ก็จะติดต่อกับเพื่อนนายตำรวจของพี่ให้เขาจัดการกับหมอโกเตนต่อไป จีนปล่อยไว้ประชาชนก็จะถูกสูบเลือดฆ่าคนตายไปเรื่อย ๆ”

“อย่าเพิ่งเล่าเลยล่ะพล เอาไว้คุยกันวันพรุ่งนี้ดีกว่า หมามันนอนแล้วมันชักปอด ๆ หมามันนอนเข่าว่ามันเห็นผีไม่ใช่หรือคะ”

พลหัวเราะเบา ๆ

“เขากล่าวกันอย่างนั้น แต่จะเท็จจริงอย่างไรพี่ก็ไม่รับรองเหมือนกัน”

ตอนสายวันรุ่งขึ้น บ้าน “พัชรภรณ์” อยู่ในความสงบเงียบ เจ้าคุณประสิทธิ์ ๑ กับเจ้าคุณปัจจนิก ๑ ไปดูที่ดินของท่านที่ลำโรงซึ่งท่านทั้งสองได้ซื้อไว้ เป็นเงินเกือบ 4 ล้าน และจะตัดแบ่งขายด้วยเงินผ่อน พลกับนิกรไปตรวจงานตามบริษัทการค้าหลายแห่ง เสียหวงวนไปดูงานโรงเลื่อยโรงสีของเขา ส่วนดร.ดิเรกไปประจำร้าน “ดิเรกคลินิก” ที่อาคารราชดำเนิน

คุณหญิงวาดกับสีนาง และยายอิมแม่ครัว นั่งล้อมวงเล่นไพ่ผ่องกันอยู่ในห้องกลางชั้นบนของตัวตึก ทั้งนั้นทา, นวลลออ, ประภา และประไพล้วนแต่มีความสุขอย่างน่าอัศจรรย์ วันหนึ่ง ๆ ไม่มีงานอะไรที่จะต้องทำ ถ้าไม่เล่นไพ่นั่นก็ออกเที่ยวหาซื้อของ ไปนั่งตามร้านขายเครื่องเพชรในสำเพ็ง บางทีก็ไปซื้อผ้าตัดเสื้อ หรือไปดูภาพยนตร์กันตามธรรมดาของเมียเศรษฐี

ขณะที่คุณหญิงวาดกำลังคว่ำตัวแก๊งสามนกดีย์ เจ้าแห้วก็พรวดพราดเข้ามาในห้องกลางด้วยท่าทางอันร้อนรน เขาทรุดตัวลงนั่งพับเพียบแล้วรายงานให้คุณหญิงวาดทราบอย่างระมัดระวัง

“รับประทานฝัคิบบุกบ้านเราแล้วครับ”

คุณหญิงวาดกับสีนางใจหายวาบไปตามกัน ต่างคนต่างทิ้งไพ่ลงบนเสื่อจันทบุรีผืนใหญ่ และพากันมองดูเจ้าแห้วเป็นตาเดียว

“เอ็งว่ายังไงวะอ้ายแห้ว” คุณหญิงวาดถามเร็วปรือ

เจ้าแห้วหน้าซีดเผือดเหมือนกระดาษ

“รับประทานฝัคิบครับ”

“ใครรับประทาน” คุณหญิงคราง “มึงนะรีรับประทานฝัคิบ”

เจ้าแห้วถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ไม่ใช่ผมรับประทานครับ แต่มันจะรับประทานเรา รับประทานหมอโกเตนนายของเจ้าหอมเข้ามาในบ้านเราแล้ว”

“อยู่ตาย” สีนางกับคุณหญิงวาดร้องขึ้นพร้อม ๆ กัน

“เร็ว” ประไพเอ็ดตะโร “แกลงไปบอกพวกคนใช้ของเราให้จัดการกับหมอโกเตนซี หรือ ไม่ก็วิ่งไปบอกตำรวจผู้ยามนอกถนนใหญ่ให้เขามาปราบมัน”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“รับประทานเขามาดีครับไม่ได้มาร้าย รับประทานเขามาในลักษณะของสุภาพบุรุษ ขับริดเบิ้ลเออร์เข้ามาในบ้านเรา รับประทานเขาต้องการพบกับคุณพล, คุณนิกร, อาเสี่ยกับคุณหอมครับ รับประทานผมบอกเขาไปว่าไม่อยู่ เขาบอกว่าเขาพบกับคุณผู้หญิงก็ได้”

คุณหญิงวาดกับสินางอกสั้นขวัญแขวนไปตามกัน

“มันเป็นผีดิบ พวกข้าจะลงไปพบมันได้อย่างไร” คุณหญิงวาดพูดเสียงสั่นเครือแสดงความหวาดกลัว “หมอโกเตนรออยู่ที่หน้าตึกหรือ”

“รับประทานผมเชิญเขาขึ้นมาบนห้องรับแขกแล้วครับ รับประทานเท่าที่ผมแลเห็น เขาก็ไม่เห็นว่ามีหมอโกเตนจะน่ากลัวที่ตรงไหน รูปร่างหน้าตาแก่ก็คือสุภาพบุรุษคนหนึ่ง แต่งกายเรียบร้อยแล้วครับ รับประทานพูดไทยได้ชัดด้วย”

คุณหญิงวาดมองดูสินางแล้วกล่าวว่า

“ว่ายังไงพวกเรา เราจะลองทำใจดีผู้เสื่อลงไปพบกับเขาดีไหม”

ประไพรีบปฏิเสธทันที

“อย่าเลยคะคุณอาคะ ดีไม่มีมันจับเราสูบเลือดกินเสียเท่านั้น”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้น

“รับประทานผมคิดว่า ถึงแม้หมอโกเตนเป็นผีดิบจริง ๆ ก็เป็นผีเฉพาะเวลากลางคืนเท่านั้นแหละครับ ตอนกลางวันแกลงเป็นมนุษย์ธรรมดาเช่นเดียวกับเรา รับประทานไม่มีอะไรที่น่ากลัวเลยครับ”

นั่นทากล่าวขึ้นด้วยเสียงหนักแน่น

“อยากรู้เหลือเกินว่าเขามาพบเราด้วยเรื่องอะไร ลงไปเถอะพวกเรากลางวันแสด ๆ อย่างนี้ไม่เห็นน่ากลัว แล้วก็นี่มันบ้านของเรา”

ประภาเห็นฟ้องด้วย

“นั่นนะซีคะ สั่งเจ้าแห้วให้ระดมคนใช้เตรียมไว้ให้พร้อม ถ้าเห็นผิดเราก็ร้องเรียกคนของเราให้จัดการกับตาเขอรมันคนนี้ ล่อกันคนละคู่สองคู่ก็หมอบ ถึงอย่างไรก็สู้พวกเราไม่ได้ ลงไปก็ตีเหมือนกันคะ ดินฉันอยากเห็นหน้าเขา คุณชีว่าผีดิบนะหน้าตามันเป็นอย่างไร”

คุณหญิงวาดยิ้มแห้ง ๆ

“ไปก็ไป” แล้วท่านก็หันมาทางเจ้าแก้ว “อ้ายแก้ว แกร็บลงไปก่อน เรียกกระดม คนใช้รวมกำลังอยู่ในห้องโถง ถ้าได้ยินเสียงขำร้องเลี๊ยะพะละก้อเอ็งพาพวกบุกเข้าไปในห้องรับแขกตะลุมบอนกับตามหอมโกเตนเลย เข้าใจไหม อย่างน้อยก็ช่วยกันตีให้หอมบ”

เจ้าแก้วผีน้ยม

“ได้ครับ รับประทานกลางวันแสด ๆ อย่างนี้ผมไม่มีใครกลัวครับ เห็นท่าไม่ดีก็ล่าถอยอย่างมีระเบียบ”

เจ้าแก้วรีบลุกขึ้นเดินก้มตัวออกไปจากห้องกลางอย่างร้อนรน คุณหญิงวาดกับสีนางต่างลุกขึ้น คุณหญิงเดินไปที่เตียงนอนของท่าน เอื้อมมือหยิบยู.เอส.อาร์มี 11 มม. ซึ่งซุกอยู่ใต้หมอนออกมาเหน็บไว้ใต้เข็มขัดทองของท่าน แล้วเอาชายเสื้อนอกปิดไว้ ต่อจากนั้นท่านก็พาสีนางออกไปจากห้อง

ในเวลาเดียวกันนั่นเอง หอมโกเตนเคาแดร์ก็คลุกไถ่ นั่งรอคอยพบเจ้าของบ้านอยู่บนเก้าอี้ในมในห้องรับแขกอย่างสงบเสงี่ยม เขาแต่งสากลชุดสีเทาเรียบร้อย ผูกโบว์หูกระต่าย บนตักของเขามีกระเป๋าเอกสารอย่างดี ท่าทางของเคาแดร์ก็คลุกไถ่สุภาพนอบน้อมคิดว่าฝรั่งทั้งหลาย แม้แต่การนั่งก็ไม่ได้นั่งไขว่ห้าง เขานั่งซิดซาทั้งสองตามแบบคนไทยที่มีความสุภาพ

คุณหญิงวาดค่อย ๆ โผล่หน้าเข้ามา แล้วหลบหน้าออกไปกระซิบกระซาบกับสีนาง

“หน้าตาของเขาคืออะไร ๆ กับเคาแดร์ก็คลุกไถ่ในหนังที่เราไปดูที่เฉลิมไทย อ้า – ตกงกันเสียก่อน” คุณหญิงวาดพูดเสียงกระซิบ “ถ้าพวกเราคนใดคนหนึ่งถูกฝัดบิบคอ เราต้องช่วยกันนะ อย่ายอมให้พวกมันฆ่าพวกเราเป็นอันขาด”

ประไพพยักหน้ารับทราบ

“กะ ไผสู้เด็ดขาด ถ้าอย่างไรรู้ก็กระชกด้วยหลาวทองเหลือง จะเป็นผีหรือคนก็ตาม ถูกไฟแทงด้วยหลาวทองเหลืองอย่างจัง ๆ ก็แย้ไปเหมือนกันแหละกะ”

คุณหญิงวาดพยักพระเขยิดกับนันทา ผู้เป็นทั้งศรีสะเกไล้ และหลานสาวที่รักของท่าน “แกนนำหน้าชียายนัน”

นันทาพยายามปลอบใจตนเองให้เข้มแข็ง แล้วเดินนำหน้าพาสามนางกับคุณหญิงวาดเข้าไปในห้องรับแขกอันหรูหราของบ้าน “พัชรภรณ์” นวลลออกอดเอวแน่นหนาแน่น ประภา กอดเอว นวลลออก ประไพ กอดเอว พี่สาวของหล่อน และคุณหญิงวาดซึ่งอยู่ท้ายแถว กอดเอว ประไพแน่นมองดูราวกับเล่นงูกินหาง

หอมโกเตนเคาแดร์ก็คลุกไถ่ซึ่งอยู่ในบทบาทของสุภาพบุรุษ ในตอนกลางวันไม่ได้มีท่าทีที่น่ากลัวอะไรเลย เขาเห็นสีนางกับคุณหญิงวาดเข้ามาในห้องเขาก็รีบลุกขึ้นยืนแล้วก้มศีรษะโค้งคำนับอย่างนอบน้อม

“สวัสดิ์ขอรับ” เคาแดร์ก็คลุกไถ่พูดภาษาไทยอย่างชัดเจน

นันทาฝันยิ้มให้เขา

“สวัสดิ์ค่ะ ดินฉันซื้อนันทาเป็นภรรยาของคุณพล นี่น้องสะใภ้ของดิฉันชื่อ ประไพเป็นภรรยาคุณนิกร นั่นคุณนวลออกรรยาของคุณกิมหงวน คนที่ยืนข้าง ๆ คือคุณประภา ภรรยาของด็อกเตอร์ดิเรก และสุภาพสตรีผู้สูงอายุคือคุณหญิงวาดเจ้าของบ้านนี้ ซึ่งเป็นญาติผู้ใหญ่ของเรา”

โกเตนชาวเยอรมันซึ่งนิยมดื่มเลือดมนุษย์เป็นอาหารกัมสิทธิ์สะให้อีก

“ผมรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่ง ที่ได้รู้จักกับพวกท่าน และขอได้รับความขอบพระคุณอย่างสูงเท่าที่กรุณาต้อนรับผมด้วยไมตรีจิตเช่นนี้”

ลักษณะท่าทางที่แสดงความเป็นสุภาพบุรุษของเขาทำให้สีนาง และคุณหญิงวาด หายกลัวแล้ว คุณหญิงวาดยิ้มเจื่อน ๆ แล้วกล่าวกับหมอโกเตนว่า

“เชิญนั่งสิคะหมอ ความจริงเราเป็นเพื่อนบ้านกัน เราน่าจะรู้จักคุ้นเคยกันมานานแล้ว”

สีนางกับคุณหญิงวาดได้ทรุดตัวนั่งบนโซฟาตัวเดียวกัน มนุษย์ผีดิบนั่งบนเก้าอี้ นวมตัวหนึ่ง หลังจากนั้นเจ้าแห้วก็ถือถาดใส่แก้วน้ำผลไม้แช่เย็นรวมทั้งหมด 6 แก้วเดินเข้ามาในห้อง เจ้าแห้วสะพายดาบไทยเล่มหนึ่งเตรียมพร้อมที่จะเล่นงานผีดิบ เขาจัดวางแก้วน้ำผลไม้ลงบนโต๊ะแล้วกระชับกับคุณหญิงว่า

“รับประทานกำลังรบของเรา 7 คนด้วยกัน เตรียมพร้อมอยู่ในห้องโถงแล้วครับ เรียกได้ทุกขณะ” พุดจบเจ้าแห้วก็ถ่าถอยออกไปจากห้องรับแขก

นวลล่อเชิญให้หมอโกเตนดื่มน้ำส้ม และสูบบุหรี่แล้วหล่อนก็กล่าวถามเขา

“ดิฉันทราบจากคนใช้ว่าท่านคือหมอโกเตน อยู่ในซอยข้างบ้านเรา”

“ครับ ถูกแล้ว ผมมาหาคุณหญิง และคุณทั้งสี่ก็เพื่อจะปรับความเข้าใจกันในเรื่อง ที่พระยาปัจจนิก ๆ และสามีของคุณ ๆ ประณามผมว่าเป็นเคาแดร์ก็กล้า หรือมนุษย์ผีดิบหาว่าผมฆ่าคนแล้วคุณเลือดจากศพนั้น ซึ่งมันจะเป็นความจริงไปได้อย่างไร ในเมื่อผมก็เป็นมนุษย์ที่มีชีวิตจิตใจ มีความรู้สึกเหมือนพวกคุณ โดยเฉพาะผมเป็นนายแพทย์อาชีพ และหน้าที่ของผมคือช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์”

สีนาง และคุณหญิงวาดต่างแปลกใจอย่างยิ่ง หมอโกเตนไม่ได้มีท่าทางว่าเป็นผีร้ายหรืออะไรเลย เขาเป็นสุภาพชนคนหนึ่ง นัยน์ตาของเขาก็ไม่มีแววแห่งความดุร้าย เขาสุภาพเรียบร้อยที่สุด เขาพูดภาษาไทยได้ชัดเจนเหมือนคนไทยคนหนึ่ง

แต่คุณหญิงวาด และสีนางหาว่าไม่รู้ไม่ว่า เคาแดร์ก็กล้ากำลังวางแผนอันลึกซึ้งที่จะหลอกลวงคุณหญิงวาด และสีนางเอาไปฆ่าเพื่อคุณเลือดกิน เท่าที่นายโกเตนพูดภาษาไทยได้ชัดเจนก็เพราะปีศาจที่เข้าสิงอยู่ในร่างของเขา ช่วยพูดแทนเขานั่นเอง บทบาทสุภาพบุรุษก็เป็นการแสดงละครตบตาให้หลงเชื่อหลงนิมิตในตัวเขา

คุณหญิงวาดมองคุณตื่นางอย่างประหลาดใจ แล้วกล่าวขึ้นเบา ๆ
“มันยังงีงเสียแล้ว หรืออัยสี่คนนั้นมาหลอกต้มเราให้หลงเชื่อ”

เคาแตรีกคลุ่ล่าหัวเราะเสียงกึ่งวาน

“คุณหญิงอย่าสงสัยอะไรเลยอีกครับ สามีของคุณ ๆ ทั้งสี่คนไปติดแม่บ้าน และสาวใช้ของผม แม่บ้านของผมสวยมาก สาวใช้ของผมคนหนึ่งก็สวยพอ ๆ กับแม่บ้าน คนขับรถของผมที่ชื่อหอมได้ลวนลามแม่บ้านของผม ผมจึงไล่ออกจากงานเมื่อวานนี้ และผมทราบว่าคุณมาอาศัยอยู่ที่นี้ คุณหมอดิเรก, คุณพล, คุณนิกร และคุณกิมหงวนได้พยายามบุกกรุกเข้าไปในบ้านผมในตอนกลางคืนหลายครั้งแล้ว ผมเคยจับได้คนหนึ่งเห็นว่าเป็นเพื่อนบ้านใกล้เคียงกัน ผมก็ไม่ได้ว่าอะไร ในที่สุดคุณนิกรกับคุณกิมหงวนหาเรื่องร้ายให้ผม ไปแจ้งความตำรวจเมื่อคืนนี้หาว่าผมเป็นเคาแตรีกคลุ่ล่า เมื่อตอนสอง โมงเช้าตำรวจสามคนได้มาค้นบ้านผมสงสัยว่าจะมีศพซ่อนอยู่ในบ้าน ผมก็ให้ค้นอย่างละเอียดแต่ตำรวจก็ไม่ได้อะไรไป ผมทราบจากตำรวจว่าสามีของคุณ ๆ เป็นผู้หาเรื่องร้ายให้ผมหวังจะให้ถูกตำรวจจับเอาไปขัง เขาจะได้เข้าไปหาแม่บ้าน และสาวใช้รูปสวยของผมได้โดยสะดวก เรื่องมันเป็นอย่างนี้แหละครับ”

คุณหญิงวาดกับสี่นางต่างตกหลุมพรางของผีดิบแล้ว ต่างมั่นใจว่าถูกสี่สหายต้มในเรื่องนี้โดยมีเจ้าคุณปัจจนิก ๆ กับเจ้าแก้ว และนายหอมร่วมมือด้วย ทั้งนันทา, นวลลอ, ประภา และประไพต่างรู้สึกหึ่งหวงอย่างรุนแรงเกิดขึ้นทันที สี่นางหายกลัวเคาแตรีกคลุ่ล่าต่างมองหน้ากันแล้วยิ้มแค้น ๆ

“ไ้ – คุณนวล” นันทาพูดเสียงกร้าว “ในที่สุดเราก็ได้รู้ความจริงว่าตัว ๆ ของเราล้วนแต่จอมกะล่อน อย่างที่เขาเรียกว่ามะกอกสามตะกร้าปาไม่ถูก”

ประไพพูดเสริมขึ้นด้วยฤทธิ์หึ่ง

“อย่าว่าแต่สามตะกร้าเลยคะพี่นั้น ร้อยตะกร้าก็ปาไม่ถูก กระบวนโกหกป็นน้ำเป็นตัวละก้อไม่มีใครสู้ได้ คุณชนิดิ ๆ แท้ ๆ หาว่าเป็นเคาแตรีกคลุ่ล่า ถึงกับไปบอกตำรวจให้มาค้นบ้านเขา ทำให้เขาอับอายขายหน้าเสียชื่อเสียง หน้าตาคุณหมอโกเตนไม่ได้บอกว่าเป็นผีเป็นสาวเลข ทั้งสง่าและสุภาพออกอย่างนั้น โอ๊ย – เจ็บใจ ตัวอย่างนี้มันนำตัดหางปล่อยัด”

หมอโกเตนซ่อนยิ้มไว้ในหน้า แผนการของเขาถู่วงไปด้วยดี เมื่อเขาสบตากับคุณหญิงวาดเขาก็ก้มศีรษะให้ท่านแล้วกล่าวว่า

“ผมขายน้าเขาเหลือเกินครับที่ตำรวจมาค้นบ้านผม ถึงแม้ในหมายค้นปรากฏว่าสงสัยจะมีของร้ายซ่อนอยู่ในบ้าน ผมก็รู้ว่าทางตำรวจสงสัยว่ามีศพซ่อนอยู่มากกว่า โช้ - ผมเป็นหมอมานานแล้ว ประกาศนียบัตรของผมจากมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์แห่งประเทศไทยมันก็มีใบอนุญาตประกอบโรคศิลปะที่กระทรวงสาธารณสุขออกให้ผมก็มีพร้อม ทำไมผมจะกลายเป็นผีดิบไปได้ คนฉลาดอย่างคุณหญิง และพวกคุณ ๆ ลองกรุณาคิดดูเถอะครับ”

นันทากล่าวกับหมอโกเตนทันที

“ดิฉัน และพวกเราเสียใจค่ะที่เข้าใจผิด แต่เดี๋ยวนี้เราได้ทราบความจริงจากคุณหมอแล้ว คุณหมอคะ สามีของเราจะเข้าไปในบ้านคุณหมออีกไหมคะ”

“อ้อ แน่นอนครับ ค่ะ ค่ะ เขาก็ต้องพากันเข้าไปในบ้านผมอีก แม่บ้านบอกผมว่าคุณพลนัดล่วงหน้าว่าคืนนี้ 2 ทุ่มจะเข้าไปพบในสวนหลังบ้าน ผมระอาเต็มทนแล้ว คุณพล, คุณนิกร, คุณกิมหงวน และคุณดิเรกชอบเข้าไปวุ่นวายในบ้านผมเสียจริง ๆ ไม่เข้าแม่บ้าน และสาวใช้ของผมคงจะรักษาตัวไว้ไม่ได้ ขอให้คุณจัดการกับสามีของพวกคุณบ้างเถอะครับ ผมนะไม่อยากจะเอาเรื่องเอาราวกับเขาหรอกแต่เมื่อเขาหาว่าผมเป็นเคาแตร็กรู้ค่า ผมก็ต้องมาฟ้องพวกคุณจะได้คิดเล่นงานเขาบ้าง”

ประไพกล่าวกับเคาแตร็กรู้ค่าทันที

“คุณหมอจะรังเกียจไหมคะ ถ้าคืนนี้พวกเราแอบเข้าไปซ่อนตัวในบ้านคุณหมอ เพื่อดักเล่นงานสามีของพวกเรา”

ปีศาจผิวดิบใจเหลือที่จะกล่าว

“โอ – ไม่รังเกียจเลยครับ ถ้าคุณทำได้อย่างนี้ผมก็คงจะโล่งใจ สาวใช้ และแม่บ้านของผมจะได้ไม่ต้องวุ่นวายกับคุณผู้ชายทั้งสี่คนนั้น ผมรู้สึกว่แม่บ้านกำลังตัดสินใจที่จะรักคุณพลหรือคุณกิมหงวนคนใดคนหนึ่งครับ ส่วนสาวใช้ของผมก็กำลังตัดสินใจที่จะรักคุณหมอดิเรกหรือคุณนิกรคนใดคนหนึ่งเหมือนกัน”

สีนางได้ฟังเช่นนี้ก็เนื้อตัวสั่นไปตาม ๆ กันเพราะความหึง คุณหญิงวาดแลเห็นประไพปากคอซัดเหมือนกับจะเป็นลม ท่านก็กล่าวกับหลานสะใภ้ของท่านเบา ๆ

“ไพเอ๊ย อย่าหึงให้มากนัก หน้าแกเขียวเหมือนพระอินทร์ไปแล้ว”

ประไพผินหัวเราะ

“ไพอยากฆ่านิกรเหลือเกินคะคุณอา อยากผ่าหัวใจมาต้มกินเหมือนอย่างเจ้าชู้ขูยเชื้อไหมคะไพกินได้จริง ๆ”

คุณหญิงวาดสะดุ้งเล็กน้อย

“เนื้อคนกินเข้าไปได้หรือ”

ต่อจากนั้น คุณหญิงวาดกับสีนางก็สนทนากับจอมผิวดิบไถ่ถอนเป็นอย่างดี ในราวครึ่งชั่วโมงเคาแตร็กรู้ค่าก็ลากลับ คุณหญิงวาดกับสีนางออกมาส่งหมอโกเตนที่รถ ก่อนที่จะขึ้นรถเคาแตร็กรู้ค่าได้โค้งแล้วโค้งอีก ความสุภาพของเขาทำให้คุณหญิงวาด และสีนางพออกพอใจมาก ต่างยื่นมองดูจนกระทั่งหมอโกเตนขับรถเบิ้ลแอร์คันงามออกไปจากบ้าน “พัชราภรณ์”

เจ้าแก้วเดินสะพายดาบขี้มกรีมออกมาจากห้องโถง

“รับประทานผมเตรียมพร้อมอยู่ตลอดเวลา ไม่ยังมีอะไรเกิดขึ้น”

คุณหญิงวาดยกมือชี้หน้าเจ้าแก้วทันที

“ระวังให้ดีนะมึง”

เจ้าแห้วล่าถอยกรูด นึกแปลกใจอย่างยิ่งที่คุณหญิงวาดพูดกับเขาเช่นนี้ นวลลออก
กลัวเจ้าแห้วจะไปไหนทั้งที่พูดกลับเกลื่อน

“ไม่มีอะไรหรอกตาแห้ว แกมึงงานอะไรที่จะไปทำก็ไปทำเถอะ”

เจ้าแห้วเดินหน้าเซ่อเข้าไปในห้องโถง ประไพกล่าวกับคุณหญิงวาดเบา ๆ

“คุณอาไม่ควรดูเจ้าแห้วนี้คะ มันจะนึกสงสัยประเดี้ยวพิทักษ์ก็แตกเท่านั้น”

คุณหญิงวาดยิ้มแห้ง ๆ

“เป็นอันว่าคืนนี้ก่อนสองทุ่ม แกกับแม่ นวลจะเข้าไปซ่อนตัวอยู่ในบ้านหมอ ไก
เดนตามที่ตกลงกันไว้ยังงั้นหรือ”

“คะ” ประไพรับคำ “คอยคุณนะ ไผจะซ่อมนิกรให้กระอักเลือดทีเดียว”

นวลลออกพูดเสริมขึ้น

“นวลก็จะซ่อมเสียให้ถึงคลานกลับบ้านเชียวคะ เจ็บใจนัก ไม่รู้ว่าจะเจ้าชู้ไปถึง
ไหน ตั้งแต่อยู่ด้วยกันมาไม่เคยที่จะซื้อสัตย์ต่อเมีย ผู้ชายแบบนี้มันน่าแค้นเอาเกลือกานัก”

นันทายกมือกอดเอว นวลลออกเพื่อนเกลอของหล่อน

“ใจเย็น ๆ เอะคะคุณนวล คืนนี้คงเห็นคำเห็นแดงกันหรอก คุณนวลกับน้องไผ
ลากตัวอาเสียดกับเจ้ากรกลับมาบ้าน พลกับคุณหมอก็จะตามมาเอง แล้วก็เปิดรายการซ่อมผัวกัน
อย่างมโหฬาร สำหรับอ้ายแห้วพุงนี้นั้นจะซ่อมมันเอง หวดมันด้วยเส้มีดสัก 10 ที ส่วนเจ้าหอม
คงเข้าทำงานที่บริษัทรถประจำทางของเจ้ากรแล้ว ฉันจะบังคับเจ้ากรให้ไล่เจ้าหอมออก”

บังเอิญวันนั้นคณะพรรคสี่สหายมึงงานยุ่งมาก จึงไม่ได้กลับมาบ้านในตอนเย็น
ส่วนเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็ได้หายไปตั้งแต่เช้าจนคำก็ยัง ไม่กลับ เจ้าคุณประ
สิทธิ์ ๆ โทรมาถึงคุณหญิงวาดเมื่อตอน 16.00 น. แจ้งว่าท่านกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ จะไปเยี่ยมเพื่อน
เก่าคนหนึ่งที่บ้านปิ้ง สมุทรปราการ ถ้า 18.00 น. ยังไม่กลับก็หมายความว่า จะรับประทานอาหาร
ค่ำที่บ้านพระยาบรรหาร ๆ เพราะมีเรื่องจะต้องปรึกษาหารือกันเกี่ยวกับกิจการค้า

ตอนหัวค่ำวันนั้นเอง

เวลาประมาณ 19.30 น.เศษ นวลลออกกับประไพพากันนั่งรถจักรยานยนต์สตู๊ด
เตอร์คันหนึ่งออกไปจากบ้าน “พัชรารักษ์” โดยไม่มีใครทราบว่าเป็นใคร เว้นแต่คุณหญิงวาด
กับนันทา และประภาเท่านั้นที่ทราบดี

ประไพเป็นผู้ขับสตู๊ดเตอร์คันนั้น นวลลออกนั่งซ้อนท้าย สองนางแต่งกายคล้าย ๆ
กัน สวมสะแล็คครึ่งน่อง และเสื้อชั้นนอกแบบง่าย ๆ เมื่อสตู๊ดเตอร์คันนั้นแล่นผ่านประตูรั้วบ้าน
ออกไป ประไพก็บังคับรถจักรยานยนต์เลี้ยวซ้ายมือไปตามถนนใหญ่ และเลี้ยวซ้ายเข้าไปในถนน
ซอยข้างบ้าน “พัชรารักษ์”

เพียงครูเดียวสก็๊ตเตอร์ก็มาถึงหน้าบ้านเคาแตรีกคล่า คินนี่บ้านของนายไทดอนมีแสงไฟฟ้าส่องสว่างผิดปกติ จอมผีดิบกำลังวางกับดักสองนางนั่นเอง เมื่อรถสก็๊ตเตอร์แล่นมาหยุดหน้าประตูรั้ว พ่อครัวของผีดิบซึ่งเป็นเงินไหหลักก็ได้รับคำสั่งจากเคาแตรีกคล่าให้มาเปิดประตูรับ

ประไพขับสก็๊ตเตอร์เข้ามาในบ้าน จากแสงไฟอันส่องสว่างทำให้สองนางไม่รู้สึกลัวหวาดกลัว หรือนึกระแวงภัยอะไรเลย พอประไพกับนวลล่อก้าวลงจากรถ หมอไทดอนก็ลงมาจากตึกอย่างร้อนรน เคาแตรีกคล่าแต่งกายเรียบร้อย ผูกโบหูกระต่าย แต่ไม่ได้สวมเสื้อนอก

“ส่ายนั้สวัสดีคะคุณหมอ” ประไพกล่าวทัก และยื่นมือให้

“ส่ายนั้สวัสดีครับคุณประไพ และคุณนวล” จอมผีดิบกล่าวทักนอบน้อม และสัมผัสมือกับสองนาง “คุณขี่รถสก็๊ตเตอร์มาอย่างนี้ถ้าคุณผู้ชายทั้งสี่คนมาที่นี่ และเห็นรถเข้าก็จะรู้ว่าคุณแอบซ่อนตัวอยู่”

ประไพขมวดคิ้วขึ้น

“โอ จริงแหละคะคุณหมอ ดิฉันเพิ่งนึกขึ้นได้เดี๋ยวนี้ คุณหมอช่วยให้ใครเอารถดิฉันไปเก็บไว้ในที่โรงรถได้ไหมคะ”

“ได้ครับ” พูดยบเขาก้หันไปตะโกนเรียกคนใช้ของเขา เจ้าหนุ่มร่างใหญ่ท่าทางเซ่อซ่าคนหนึ่งวิ่งลงมาจากรถบรรทุกคนใช้ เคาแตรีกคล่าสั่งให้นำรถจักรยานยนต์คันเล็กของประไพไปเก็บไว้ในโรงทันที

“หมอทานอาหารค่ำแล้วหรือคะ” นวลล่อถามยิ้ม ๆ

“เรียบร้อยแล้วครับ เชิญขึ้นไปบนตึกเถอะครับ”

สองนางต่างเดินตามเคาแตรีกคล่าขึ้นไปบนตึก และเลยเข้าไปในห้องกลาง นวลล่อกับประไพไม่ได้เฉลียวสักนิดว่าห้องรับแขกของบ้านนี้ได้ปิดแล้ว และประตูห้องกลางก็เปิดไว้เพียงบานเดียว ทางด้านหลังก็ไม่ได้เปิด

“ผมจะให้คุณทั้งสองแอบซ่อนตัวอยู่ในห้องตรวจโรคของผม ส่วนผมจะดับไฟหน้าตึก และหลังตึกให้หมด แล้วผมจะขึ้นไปซ่อนตัวอยู่บนห้องนอนของผม ต่างว่าผมออกไปนอกบ้าน ในราว 2 ทุ่มคุณพล, คุณนิกร, คุณกิมหงวน และค็อกเตอร์ดิเรกจะมาที่นี่ และจะมาพาแม่บ้านกับสาวใช้รูปสวยของผมเข้ามาคุยกันในห้องกลางนี้ คุณจะจัดการเขาอย่างไรก็สุดแล้วแต่คุณเถอะครับ ขออย่างเดียวอย่าให้ข่าวของของผมแตกหักเสียหายก็แล้วกัน”

กำลังหึ่งสองนางจึงไม่ได้ระแวงสงสัยอะไรเลย

“ขอบคุณคะคุณหมอ” ประไพพูดเสียงหนัก ๆ ใบหน้าของหล่อนบึ้งตึงเพราะความหึง

เคาแตรีกคล่าพาสองนางเข้าไปในห้องตรวจ และรักษาโรคของเขา ซึ่งห้องนี้แหละเขาเคยสังหารเหยื่อของเขามากต่อมากแล้ว เมื่อฆ่าตายแล้วคุณเลือดแล้วหมอไทดอนก็นำศพ

ลงไปในห้องใต้ดิน ใต้เตาไฟฟ้าเผาเป็นจุดไป ภายในห้องตรวจโรคมะเร็งไฟฟ้าขนาด 10 แรงเทียน เพียงดวงเดียว

“คุณโปรดอยู่ในความสงบ ผมคิดว่าอย่างช้าอีกครั้งชั่วโมงคุณผู้ชายทั้ง 4 คนจะมาที่นี่”

“คะ คะ คุณหมอกุณาปล่อยเราไว้ตามลำพังเถอะนะคะ” ประไพพูดอย่างโมโห หึงจนตึงหน้า

เคาแตรีก็คลำส่ายขี้มถอยหลังออกไปจากห้อง นวลลอบกับประไพหารู้ไม่ว่า หมอโกเตนได้ย่องไปปิดประตูหน้าต่าง และใส่กลอนเรียบริ้ว ขณะนี้คนไข้และพ่อครัวของเขาคน พักอยู่ที่เรือนพักคนไข้ ไม่มีใครสนใจกับหมอโกเตนอีกแล้ว เคาแตรีก็คลำตั้งใจว่าเขาจะหลุดรอด นวลลอบเป็นคนแรก ส่วนประไพเขาจะบีบคอให้ตายและเอาไว้ดูเลือดกินต่างโอยวะในตอนดึก

สองนางต่างนั่งลงบนเก้าอี้เหล็กคนละตัว ประไพกล่าวถามนวลลอบเบา ๆ

“การฆ่าตัวด้วยความหึง กฎหมายเขาไม่เอาโทษไม่ใช่หรือคะ คุณนวล”

นวลลอบขี้มเจื่อน ๆ

“ใครบอกคุณไปล่ะคะ ฆ่าด้วยความหึงก็มีความผิดในฐานะฆ่าคนตายเหมือน ๆ กัน แหละค่ะ”

ประไพเม้มปากแน่น

“ถ้ายังงั้นแทงเพียงใส่ทะลักให้หลายจ่าล่ะคะ”

นวลลอบนั่งคิด

“ก็คงไม่เกินสองปีล่ะ”

“แหม กฎหมายนี้ช่างไม่ให้ความยุติธรรมแก่ผู้หญิงบ้างเลย ที่จริงผู้หญิงฆ่าตัวด้วยความหึงไม่น่าจะมีโทษ”

นวลลอบอดหัวเราะไม่ได้

“ถ้ายังงั้นผู้ชายก็คงถูกฆ่าตายวันละหลายหมื่นคน โดยเฉพาะพี่ ๆ ของเราก็คงถูก เรามาตายไปนานแล้ว”

เคาแตรีก็คลำปราดเข้ามาในห้องตรวจโรคในท่าทางกระฉับกระเฉงคล่องแคล่ว ว่องไวผิดปกติ สองนางสะดุ้งพร้อม ๆ กัน เมื่อหมอโกเตนเอื้อมมือปิดประตูกระจกฝ้า นวลลอบ กับประไพต่างผลุดลุกขึ้นยืนทันที ท่าทางของหมอโกเตนไม่บอกว่าเป็นมิตรเสียแล้ว เขาจ้องมองดู สองนางด้วยแวตตาแข็งกร้าว ใบหน้าของจอมศึบค้อย ๆ เปลี่ยนแปลงไปที่ละน้อย นัยน์ตาวาว โรจน์ และเหมือนกับว่ามันจะโปนถลนออกมานอกเบ้า ริมฝีปากเบะส่ายยื่นออกไป เขี้ยวที่ฟัน ล่างทั้งสองข้างค้อย ๆ โผล่ฟันออกมาจากริมฝีปากที่ละน้อย นวลลอบกับประไพต่างออกสั่นขวัญ แขนงแต่ร้องไม่ออก เส้นผมบนศีรษะประไพตั้งแต่เป็นเส้นตรง ใบหน้าขาวซีดเหมือน แผ่นกระดาษ

จอมศิธิบสงเสียงคำรามในลำคอแล้วเดินรี่เข้ามาหาสองนางในท่าที่ดูร้าย เลือดที่ปากของมันไหลเยิ้ม มันหายใจถี่เร็วผิดปกติ นवलลอกกับประไฟต่างรู้ทันทีว่าหล่อนหลงกลเสียที เคาแดร์ก็คลุ้มเสียแล้ว

“ว้าย” ประไฟอ้าปากร้อง แต่เสียงของหล่อนไม่ดังนัก

เคาแดร์ก็คลุ้มค้อย ๆ เดินอย่างสามขุมเข้ามาหา นवलลอกอ้าปากหวอทำท่า เหมือนกับจะเป็นลมค้อย ๆ ยกมือขึ้นประนมแล้วว่าคาถาส่งเดช

“โอม อิติปิโส โหตุภควันโต อู๋ย ไปที่ขอบ ๆ เอะะ กลัวแล้วจ้า”

ประไฟวิ่งไปทางด้านซ้ายมือของห้องตรวจโรค เคาแดร์ก็คลุ้มปราดเข้าตะครุบ นवलลอกบิบบันที นवलลอร้องออกมาได้เพียงคำเดียว

“ช่วยด้วย”

ประไฟตั้งใจจะหนีออกจากห้อง แต่เสียงเพื่อนร้องเรียกให้ช่วยทำให้หล่อนเป็นหว่ง ประไฟแลเห็นไม้ท่อนสี่เหลี่ยมยาวประมาณสองฟุตวางอยู่บนพื้นริมห้อง ก็ก้มลงหยิบขึ้นมาถือกระชับมันไว้ในมือ แล้วหล่อนก็ย่องเข้ามาข้างหลังศิธิบ ยกไม้ท่อนนั้นกระหน่ำลงกลางกบาล เคาแดร์ก็คลุ้มสามสี่ที่ติด ๆ กัน

แต่จอมศิธิบหาสะคั่งสะเทือนไม่ มันคงตั้งหน้าบิบบคอนवलลอกต่อไป ประไฟโยนไม้ทั้งกระซกหลาวทองเหลืองที่เหน็บไว้ได้ขอบกางเกงออกมา แล้วจ้วงแทงกลางหลังเคาแดร์ก็คลุ้มอีกหลายที จนกระทั่งหลาวทองเหลืองคู่มือของหล่อนหงิกงอ ในที่สุดหล่อนก็โยนหลาวทองเหลืองทิ้งไป

ด้วยปฏิภาณอันเฉียบแหลมของหล่อน ประไฟใช้นิ้วมือทั้งสองข้างจี๊เอวหมอกไกเดนทันที ตามปกติชาวเขมรนั่นนี่เป็นคนขี้จักกะจี้มานานแล้ว เพื่อนฝูงที่เคยหยอกเขาด้วยการจี๊ไขถูกเขาชกต่อหน้าตาแตกไปตามกัน ดังนั้นพอถูกประไฟจี๊ไกเดนก็หัวเราะก๊ากทำเอวอ่อนเหมือนไส้เดือนถูกจี๊แล้ว มือทั้งสองที่กำรอบคอนवलลอกหมดกำลังเพราะอารมณ์ขั่น เขาปล่อยมือออกพลางหัวเราะออกไปงอมาแล้วล้มลงนั่งบนพื้นห้อง ประไฟกอดปล้ำ และจี๊เคาแดร์ก็คลุ้มต่อไป หมอกไกเดนหัวเราะแทบจะขาดใจตาย หัวเราะพลางคืนทุรนทุรายนำสงสาร นवलลอกยื่นเช่อมองดูนั่งเฉยจนกระทั่งประไฟร้องบอกหล่อน

“ถอดกลอนเปิดประตูออกซิคะคุณนวล เร็วเข้า ไผจะจี้มันไว้”

นवलลอกได้สติวิ่งมาที่ประตูกระจกฝ้า ถอดกลอนเปิดประตูออก ประไฟผลุดลุกขึ้นยืนแล้ววิ่งมาหาเมียรักของเสียหงวน

“เร็ว – เปิดเถอะคะ”

สองนางวิ่งไปทางหน้าตึก ประไฟรีบถอดกลอนเปิดประตูออกผลึกบานประตูออกไป ต่างวิ่งออกไปจากห้องกลางลงบันไดหน้าตึกโกยอ้าวไปที่ประตูรั้ว ถอดกลอนประตูห้องเล็กออก พ้อออกไปพ้นบ้านนवलลอกก็ยื่นโงนงน

“โอ๊ย – คุณไฟ ดิฉันไปไม่ไหวแล้วค่ะ ดิฉันจะเป็นลม”

ประไพพยันทาเหลืออก

“อย่าเพิ่งเป็นช็อคะ ไปเป็นที่บ้านเรา ขึ้นเป็นลมที่นี้เสร็จมันนะคะ ไปเถอะคะ ป่านนี้มันตามเราออกมาแล้ว วิ่งไหวไหมคะ แข็งใจวิ่งหน่อย จากนั้นไปปากซอยร้อยเมตรเท่านั้น”

สองนางต่างพากันวิ่งไปตามถนนซอย ท่ามกลางความมืด นวลล่อถึงกับล้มลุกคลุกคลานแข่งขาดลอกปอกเปลือก ในชีวิตของหล่อนไม่เคยได้รับความหวาดกลัวเหมือนครั้งนี้

คืนวันนั้นเอง

ในราว 23.00 น.เศษ กำลังตำรวจกองปราบประมาณ 15 คนพร้อมด้วยสี่สหายของเราได้เข้าเรียงรายล้อมล้อมบ้านของหมอโกเตนไว้อย่างหนาแน่น ตำรวจกองปราบหน่วยนี้อยู่ในบังคับบัญชาของพ.ต.ต.สรศักดิ์ซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องของดร.ดิเรก และนายแพทย์หนุ่มได้ไปตามมาหลังจากเขากับเพื่อนกลับมาบ้านในเวลา 21.00 น. และทราบว่านวลล่อกับประไพได้เสียท่าเขา แดร์ก็กล่าวหูดหวิดจะเอาชีวิตไม่รอด

พ.ต.ต.สรศักดิ์รู้ระแคะระคายมานานแล้วว่า หมอโกเตนชาวเยอรมันผู้นี้เป็นโรคจิตทรมานชนิดหนึ่ง เคยฆ่าคนไข้ของเขาหลายคนแล้ว แต่ตำรวจไม่มีหลักฐานอะไร เมื่อสี่สหายพาเจ้าคุณปัจจนิก ๆ กับเจ้าแห้วพร้อมด้วยนายหอมกับสีนง และคุณหญิงวาดไปหาพ.ต.ต.สรศักดิ์ที่บ้านพัก และเล่าความละเอียดให้ฟัง ท่านผู้กำกับใจสิงห์ก็ตื่นเต้นแปลกใจมาก เขาไม่เชื่อว่าหมอโกเตนเป็นเขาแดร์ก็กล่าวหรือผีดิบ แต่เขาเชื่อว่าหมอโกเตนเป็นโรคจิตทรมาน มีจิตไร้สำนึกต้องการฆ่าคน และดื่มเลือดคน พ.ต.ต.สรศักดิ์ได้ไปที่กองปราบตอน 22.00 น. นำกำลังนายสิบ และพลตำรวจจำนวนหนึ่งรุดมาที่นี้ สมทบกับคณะพรรคสี่สหายบุกเข้าไปในบ้านเขาแดร์ก็กล่าวและล้อมตีใหญ่ไว้ เขาให้ความเห็นว่า หมอโกเตนไม่ได้ยุ่งกงกระพัน หรือมีอิทธิฤทธิ์อะไร แต่จะสวมเสื้อเกราะกันกระสุนปืนหรืออาวุธ ปืนจึงยังไม่เข้า ที่ประไพยืนยันว่าได้ใช้ไม้ฟาดคบาลหมอโกเตนตั้งหลายทีนั้น ผู้กำกับว่า หล่อนดีด้วยความตกใจเรียวแรงจึงไม่มี

แสงไฟฟ้าที่ห้องนอนของหมอโกเตน ส่องออกมานอกหน้าต่าง บริเวณบ้านจอมผีดิบสงบเงียบ เมื่อตำรวจล้อมรอบแล้ว พ.ต.ต.สรศักดิ์ก็ร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ เป็นภาษาอังกฤษ

“หมอโกเตน ตำรวจล้อมบ้านท่านไว้แล้ว ขอให้ลงมามอบตัวเสียโดยดี”

ไฟฟ้าในห้องนอนของเขาแดร์ก็ดับพรึบลงทันที จากแสงจันทร์อันสลัวลาง สี่สหายต่างแลเห็นร่างอันตะกุ่ม ๆ ของหมอโกเตนกำลังโผล่หน้าต่างออกมา และวัตถุที่อยู่ในมือของจอมผีดิบทำให้พลริบร้องบอกผู้กำกับหนุ่มทันที

“ระวังนะครับผู้กำกับ มันมีปืน สงสัยว่าเป็นกลมือ”

ทันใดนั้นเอง เสียงปืนกลมือจากช่องหน้าต่างนั้นก็ดังสะเทือนเลื่อนลั่น ปรากฏไฟวูบวาบออกจากปากกระบอกของมันแลเห็นถนัด พ.ต.ต.สรศักดิ์สั่งให้ตำรวจยิงโต้ตอบทันที บาเรียด้าของตำรวจกองปราบแผดเสียงขึ้นบ้าง มนุษย์ผีดิบรีบหุดหัวเข้าไปในห้อง

ผู้กำกับใจสิงห์สั่งตำรวจบุกขึ้นไปบนตึก เจ้าพนักงานกองปราบบุกขึ้นไปทางหน้าต่าง และหลังตึกอย่างรวดเร็วฉับพลัน ประตูหน้าต่างตึก และหลังตึกถูกพังทลายกลอนหักสะบั้น สี่สหายของเราติดตามตำรวจเข้าไปด้วย เจ้าพนักงานได้นำไฟกรดไปทั่ว เมื่อพบสวิทช์ไฟก็รีบเปิดไฟฟ้าขึ้นทันที ตำรวจ 6 คนวิ่งตามพ.ต.ต.สรศักดิ์ขึ้นบันไดไปชั้นบน ผู้กำกับถือบาเรียด้าในท่าเตรียมยิง

ณ บัดนี้ หมอโกเตนได้ยึดห้องนอนของเขาเป็นที่มั่นอันสุดท้าย เขามีปืนกลมืออยู่หนึ่งกระบอก และปืนพกแบบมาเซอร์อีกหนึ่งกระบอก พ.ต.ต.สรศักดิ์สั่งให้พลตำรวจคนหนึ่งลงไปข้างล่าง บอกนายสิบตำรวจโทให้กระจายกำลังตำรวจไว้รอบตึก อย่าให้มนุษย์ผีดิบหลบหนีไปได้

เสียงปืนกลมือ ทำให้ชาวบ้านแถบนั้นตระหนกตกใจไปตามกัน ตำรวจผู้ยามนอกถนนรีบโทรศัพท์แจ้งเหตุไปทางสถานีตำรวจทันที

พ.ต.ต.สรศักดิ์ร้องตะโกนเรียกหมอโกเตนให้ออกมามอบตัวเสียโดยดี และขู่ว่าถ้าไม่ออกมาใน 5 นาทีจะให้ตำรวจยิงกรดเข้าไปในห้อง เมื่อครบ 5 นาที ท่านผู้กำกับก็ยังปืนกลมือออกไปนอกเฉลียงหลังตึกหนึ่งชุด ทันใดนั้นเองหมอโกเตนก็ใช้ปืนกลมือยิงกรดออกมา

หลังจากนั้นเพียงครู่เดียว กำลังตำรวจจากสถานีตำรวจนครบาลเจ้าของห้องที่เกือบ 20 คนก็เดินทางมาถึงเข้าสมทบกำลังกองปราบ พ.ต.ต.สรศักดิ์สั่งให้ตำรวจยิงปืนขู่เรื่อย ๆ ทุกครั้งที่กระสุนปืนฝ่ายเจ้าพนักงานดังขึ้น เขาแตร็กคู่อาก็ยิงตอบ จนกระทั่งประตูห้องนอนเป็นรอยกระสุนพ่นไปหมด และกระสุนปืนกลมือของจอมผีดิบหมดแล้ว

พลตำรวจสองคนรับอาสาพังประตูห้องเข้าไป เมื่อได้รับอนุญาต พลตำรวจกองปราบร่างใหญ่ก็ช่วยกันใช้กำลังกระแทกบานประตูห้องนอนของมนุษย์ผีดิบ หมอโกเตนใช้ปืนพกลิงออกมาสองสามนัด พ.ต.ต.สรศักดิ์แลเห็นตำรวจได้บังคับบัญชาของเขาคนหนึ่งถูกปืนที่ขาขวาล้มลง เขาก็วิ่งปราดเข้าไปยืนที่หน้าห้องหีบบาเรียด้าขึ้นประทับ ยิงกรดเข้าไปในห้องทันที

ทุกคนได้ยินเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด ท่ามกลางเสียงปืนกลมือ เมื่อท่านผู้กำกับหยุดยิงตำรวจก็ช่วยพังประตูจนสำเร็จ เจ้าพนักงานกรูกันเข้าไปในห้อง และแล้วทุกคนก็หยุดชะงักเมื่อแลเห็นเขาแตร็กคู่ออนหงายเหยียดยาวอยู่กลางพื้นห้อง ที่หน้าผากมีรอยกระสุนปืนกลมือหนึ่งนัด และที่ไหล่ซ้ายอีกหนึ่งแห่ง

ตำรวจตกตะลึงพริ้งเพริดไปตามกัน ใบหน้าของหมอโกเตนคือใบหน้าของปีศาจร้าย เขี้ยวออกโง้งออกมานอกปาก มีโลหิตสีแดงสดไหลออกมาตามไรฟัน ปืนกลมือ และปืนพกตกอยู่ข้าง ๆ ตัวมนุษย์ผีดิบ

ในเวลาเดียวกันนี้เอง ลีสหาก็พากันเข้ามาในห้อง ดร.ดิเรกยกมือขวาตบหลังผู้กำกับ ซึ่งเป็นลูกของน้ำชายของเขา

“เรียบริ้อยแล้ว เพราะหัดที่ตำรวจเพียงแต่บาดเจ็บไปคนเดียวเท่านั้น เป็นยังไงสรศักดิ์ เธอรู้สึกยังไงบ้าง”

พ.ต.ต.สรศักดิ์ยิ้มแห้งๆ

“ผมลงไปหมดแล้วครับพี่ดิเรก อ้ายนี่เป็นผีดิบแน่นอน” แล้วเขาก็ยิ้มให้สามสหาย ซึ่งเขาเคารพนับถือเหมือนกับพี่ชายของเขา “เคราะห์ของพี่น้อง และพี่ไผ่ยังคงอยู่ ม่ายก็ถูกมันฆ่าแล้ว”

อาเสี้ยพยักหน้า

“นั่นนะสิคุณสรศักดิ์ อ้ายเมียพี่มันก็โง่เสียดด้วยความหึงทำให้หลงกลเคาแตรีกคู่ทำให้มันหลงมาตุ๋นได้”

พลกล่าวกับผู้กำกับหนุ่มอย่างเป็นทางการ

“เราค้นพบเตาเผาศพที่ใช้ไฟฟ้าแรงสูงของมันแล้วคุณสรศักดิ์ อยู่ห้องใต้ดินซ่อนไว้มีคิซิด มีจีเจ้าศพมนุษย์อยู่ในเตานั้นมากมาย”

“หรือครับ ดิถีเดียวครับพี่พล เรื่องเคาแตรีกคู่ถ้าโกเตนคนนี่คงจะเป็นเรื่องตื่นเต้นที่สุดในยุคนี้ ผมคิดว่ามันฆ่าคนมานานแล้ว กองปราบได้รับแจ้งเรื่อย ๆ ในเรื่องผู้หญิงหาย ล้วนแต่เป็นสุภาพสตรีที่มีฐานะดีเป็นส่วนมาก โดยมากสามีแจ้งว่ามาหาหมอฟรังที่ซอยนี้ แล้วก็หายไปไม่กลับบ้าน อ้ายหมอโกเตนนี่เอง ผมไม่อยากจะเชื่อเลยครับว่าเรื่องราวมันจะเป็นไปได้แบบนี้”

“แต่เรื่องมันก็เกิดขึ้นแล้วและเป็นไปแล้ว” นิกรพูดยิ้ม ๆ

พวกตำรวจกองปราบต่างวิพากษ์วิจารณ์กันแซ่ดไปหมด ตำรวจเจ้าของท้องที่กลุ่มหนึ่งซึ่งมีสารวัตรใหญ่เป็นผู้ควบคุม ได้พากันเดินเข้ามาในห้อง พ.ต.ต.สรศักดิ์เป็นเพื่อนกับสารวัตรใหญ่ ก็พูดคุยกันอย่างสนิทสนม

“แกดูซิ ผู้ร้ายนี้หน้าตาเป็นยังไง”

สารวัตรใหญ่ก้มลงมองดูจอมผีดิบ แล้วสะดุ้งเฮือกถอยหลังกรูด

“เฮ้ย – นี่มันผีนี้หว่า”

พ.ต.ต.สรศักดิ์หัวเราะเบา ๆ

“ถูกแล้ว มันคือเคาแตรีกคู่หรือผีดิบ” พูดยบท่านผู้กำกับก้มลงถอดกระดุมเสื้อเชิ้ตแขนยาวของมันออก

ทุกคนแลเห็นหมอโกเตนสวมเสื้อเกาะเกลือปลาบาง ๆ อยู่ชั้นใน เสื้อเกาะแบบนี้มีคุณภาพป้องกันกระสุนปืนพก และกระสุนปืนเล็กยาว หรือกระสุนปืนกลได้ เป็นผลิตภัณฑ์ของเยอรมัน

พ.ต.ต.สรศักดิ์หันมาทางนายแพทย์หนุ่ม

“พีดีเรกบอกผมว่าพีอิงมันในระยะเผาขน และคุณลุงเจ้าคุณป๋อจนี่ก็ ๕ ก็ยังมันแต่ มันไม่เป็นไร ผมเริ่มสงสัยทันทีว่ามันต้องมีเชื้อเกาะ พามผมไปที่ห้องใต้ดินเถอะครับพีดีเรก ผมอยากเห็นเตาไฟฟ้าแรงสูงที่มันใช้เผาศพ ในไม่ช้าเราคงจะรู้รายละเอียดว่าหมอโกเตนฆ่าใครไปบ้าง บางทีมันคงจะเขียนบันทึกไว้”

นิกรก้มลงมองดูปากกาปลอกทองที่กระเป๋าสีเขียวของศพ แต่พ.ต.ต.สรศักดิ์ห้าม เขาด้วยเสียงหัวเราะ

“อย่าครับพีกร”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“ก็มันตายแล้ว”

“ตายแล้วก็เอาไปไม่ได้ครับ เกี่ยวกับการชันสูตรพลิกศพ และพิสูจน์หลักฐาน”

คณะพรรคสี่สหายต่างพวพ.ต.ต.สรศักดิ์ออกจากห้องนอนของมนุษย์ผีดิบ พวกตำรวจยังคงห้อมล้อมมองดูศพเคาเดร์กคู่คำด้วยความตื่นเต้น แปลกใจเหลือที่จะกล่าว ทุกคนไม่อยากจะเชื่อว่าเป็นความจริง แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ได้เกิดขึ้นจริง ๆ

ผีดิบนอนหงายอ้าซ่า เลือดไหลปรือออกมาจากริพินตลอดเวลา เขี้ยวของมันทั้งสองเขี้ยวทำให้ใบหน้าของมันน่าเกลียดน่ากลัวมาก

➤ **จบบริบูรณ์**

